

ת"פ 30418/01/18 - מדינת ישראל נגד רון זכריה גיאת

27 פברואר 2020
מדינת ישראל

רון זכריה גיאת

בית משפט השלום באשקלון
ת"פ 30418-01-18 ישראל נ' גיאת
לפני כבוד השופט חיים נחמיאס
המאשימה
נגד
הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד חנה מוצ'ה

ב"כ הנאשם - עו"ד אמנון גולן

הנאשם - בעצמו שעה 13:50

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

צר לי שהנאשם הגיע באיחור של 20 דקות, בית המשפט לא צריך להמתין לו, כמובן שהכרעת הדין לא תשתנה מפאת האיחור, היא הוכנה מראש, מאחר והיא ארוכה עד מאוד, אמסור אותה לצדדים וכן אודיע את תוצאתה.

ניתנה והודעה היום ב' אדר תש"פ, 27/02/2020 במעמד הנוכחים.

חיים נחמיאס, שופט בכיר

הכרעת דין

כתב אישום

המדובר בכתב אישום שהוגש ביום 14.1.18 המדבר בעד עצמו ובשל חשיבותו אצטטו ככתבו וכלשונו:

"א. העובדות:

עמוד 1

א. כללי:

מכון התקנים הינו מכון מטעם מדינת ישראל, אשר אמון, בין היתר, על ביצוע בדיקות בטיחות של מבנים ואחראי על הנפקת תעודות המאשרות את התאמתו הבטיחותית של מבנה מסוים או מערכת מסוימת בהתאם לצרכים עבורם הוקם (להלן "המכון התקנים").

בין היתר, מנפיק מכון התקנים תעודות המאשרות את תקינותן של תכניות מתזי מערכות כיבוי אש (להלן: "מערכות מתזים"), אשר לאחר האישור ניתן יהיה להתקין מערכות אלו, אשר יופעלו במקרה של שריפה בבניין.

הנאשם, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היה מהנדס בטיחות ועסק בתכנון מערכות מתזי מים למבנים.

בין השנים 2014-2015, או סמוך למועדים אלו, זייף הנאשם תעודות אישור מכון התקנים לתכניות של מערכות מתזים באופן שיפורט להלן:

הנאשם, בארבע הזדמנויות שונות, שמועדה המדויק אינו ידוע למאשימה, השיג תעודות מקור של מכון התקנים (להלן: "התעודה המקורית"), בהן אושרו תכניות מערכות המתזים (להלן: "התכניות") בארבעה מבנים, והכל כפי שיפורט בכתב האישום.

אישום ראשון (פל"א 457774/15)

א. עובדות:

1. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך סמוך לחודש יולי 2014, הנאשם התקשר בהסכם עם תאודור אביטן (להלן: "תדי") קבלן צנרת אשר ביצע עבודות צנרת במרכז מסחרי יבנה קרסו". השניים סיכמו בניהם כי תדי יעביר לנאשם סך של 25,000 ₪ וזאת בתמורה לתעודה של מכון התקנים המאשרת את תכנון המתזים.

2. במועד ובאופן שאינו ידוע במדויק למאשימה, קיבל לידי הנאשם תעודת בדיקה של מכון התקנים, מס' בדיקה 9413221177 (להלן: "התעודה המקורית 1"), אשר הוזמה על ידי "אלפין סיסטם בע"מ".

3. באופן שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך על ידי גזירת התעודה המקורית 1 והדבקה של הפרטים שניתנו לו על ידי תדי, שינה הנאשם את פרטי התעודה כך שהתעודה נחזתה כאילו הונפקה על שם "מרכז מסחרי יבנה קרסו" (להלן: "התעודה המזויפת 1") וכל זאת כאשר התעודה נחזתה להיות אמיתית.

4. הנאשם עשה זאת בידעו כי תקינות מערכות הבניין אמורות להיבדק על ידי מכון התקנים לפני אישור וכי לא אושרו נכון למועד העברת התעודה לתדי.

5. הנאשם, במעשיו, זייף תעודת מכון התקנים בכך שעשה מסמך הנחזה להיות אשר אינו והוא עשוי להטעות וזאת על מנת לקבל באמצעותה דבר. בנוסף, קיבל הנאשם במרמה כסף, באמצעות מצג כוזב, תמורה עבור אותן התעודות. הנסיבות המחמירות נובעות מכך שמקרה של שריפה מערכות שלא הותקנו כראוי, עלולות להוביל לאיבוד חיים.

ב. הוראות חיקוק:

1. זיוף בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיף 418 (סיפא) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

אישום שני (פל"א 288268/15)

א. עובדות:

1. ביום 15.12.14 התקשר הנאשם בהסכם עם עמרם בן חמו, מנכ"ל חברת "דאל הדר השקעות וניהול בע"מ (להלן: "החברה"), (להלן: "עמרם") ובעלים של אולמי אולימפיה בשדרות, לפיו ישולמו 75,000 ₪ עבור תכנון עבודות להתקנת מערכת מתזים באולמי אולימפיה, שיאושרו על ידי מכון התקנים. עבודות ההתקנה בוצעו על ידי קבלן משנה בשם טל וייס (להלן: "טל").
2. במועד ובאופן שאינו ידוע במדויק למאשימה, קיבל לידיו הנאשם תעודת בדיקה של מכון התקנים, מס' הזמנה 9313205117 (להלן: "התעודה המקורית 2"), אשר הוזמנה על ידי "חברת פרץ בוני הנגב" ובוטלה.
3. באופן שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך על ידי גזירת התעודה המקורית 2 והדבקה של הפרטים שניתנו לו על ידי טל, שינה הנאשם את פרטי התעודה כך שהתעודה נחזתה כאילו הונפקה על שם "אולמי אולימפיה" (להלן: "התעודה המזויפת 2") וכל זאת כאשר התעודה נחזתה להיות אמיתית.
4. הנאשם עשה זאת ללא בדיקת הבניין לגבי מידת הכנתו להתקנת מערכות נתזים ביוזעו שתקינות מערכות הבניין נבדקה על ידי מכון התקנים בתאריך 13.2.12 ונמצאה לא תקינה.
5. במועד ובזמן שאינו ידוע במדויק למאשימה, העביר הנאשם לטל את התעודה המזויפת במעטפה.
6. ביום 20.07.15 הנאשם אמר לטל שימסור בחקירתו במשטרה גרסה שקרית לפיה עובד של טל בשם "באסם" הוא זה שהעביר את המעטפה המכילה את התעודה המזויפת 1 וכי אינו עונה לו לטלפונים, זאת במטרה שאופן העברת המעטפה לא ייחשף.
7. הנאשם, במעשיו, זייף תעודת מכון התקנים בכך שעשה מסמך הנחזה להיות אשר אינו והוא עשוי להטעות וזאת על מנת לקבל באמצעותה דבר. בנוסף, קיבל הנאשם במרמה כסף, באמצעות מצגי הכזב, תמורה עבור אותן התעודות. הנסיבות המחמירות נובעות מכך שבמקרה של שריפה, מערכות שלא הותקנו כראוי, עלולות להוביל איבוד חיים.
8. הנאשם, במעשיו, שיבש מהלכי משפט בכך שעשה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי, קרי חקירה פלילית. בנוסף, הנאשם הדיח את טל בחקירתו בכך שניסה להניעו, שבחקירה על פי דין ימסור הודעת שקר.

ב. הוראות חיקוק:

1. זיוף בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. קבלת דבר בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

4. הדחה בחקירה - עבירה לפי סעיף 245(א) סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

אישום שלישי (פל"א 455772/15)

א. עובדות:

1. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך סמוך לחודש יוני 2015, הנאשם התקשר בהסכם עם קבלן מערכות נתזים בשם טל וויס (להלן: "טל" המוזכר גם באישום השני). השניים סיכמו בניהם כי טל יעביר לנאשם כסף וזאת בתמורה לכך שהנאשם "יזרז" את התהליך במכון התקנים וכן סיכמו כי טל יקבל לידיו שתי תעודות שיאושרו על ידי מכון התקנים וזאת בתמורה ל-12,000 ₪.
2. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, התקין טל מערכות מתזים במתקן של חברת "המשביע- תעשיות מזון לתעופה" ובמתקן של חברת "א.ל.ד תעשיות".
3. במועד הנ"ל באופן שאינו ידוע במדויק למאשימה, קיבל לידיו הנאשם תעודת בדירה של מכון התקנים, מס' הזמנה 9313215723 (להלן: "התעודה המקורית 3"), אשר הוזמנה על ידי "א. מערכות אברג'יל אברהם נמל אשדוד".
4. באופן שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך על ידי גזירת התעודה המקורית 3 והדבקה של הפרטים שניתנו לו על ידי טל, שינה הנאשם את פרטי התעודה כך שהתעודה נחזתה כאילו הונפקה על שם "המשביע- תעשיות מזון לתעופה" (להלן: "התעודה המזויפת 3") וכל זאת כאשר התעודה נחזתה להיות אמיתית.
5. הנאשם עשה זאת ללא בדיקת הבניין לגבי מידת הכנתו להתקנת מערכות מתזים, ביודעו שתקינות מערכות הבניין אמורות להיבדק על ידי מכון התקנים לפי אישור, וזאת על אף שלא היו אישורים למשאבה המותקנת בבניין.
6. במועד הנ"ל באופן שאינו ידוע במדויק למאשימה, קיבל לידיו הנאשם תעודת בדיקה נוספת של מכון התקנים, מס' הזמנה 9513215513 (להלן: "התעודה המקורית 4"), אשר הוזמנה על ידי "דן כיבוי אש ממושב גן נר/האחווה בעפולה".
7. באופן שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך על ידי גזירת התעודה המקורית 4 והדבקה על ידי הפרטים שניתנו לו על ידי טל, שינה הנאשם את פרטי התעודה כך שהתעודה נחזתה כאילו הונפקה על שם "א.ל.ד תעשיות" (להלן: "התעודה המזויפת 4") וכל זאת כאשר התעודה נחזתה להיות אמיתית.
8. הנאשם עשה זאת ללא בדיקת הבניין לגבי מידת הכנתו להתקנת מערכות מתזים, ביודעו שתקינות מערכות הבניין אמורות להיבדק על ידי מכון התקנים לפני אישור.
9. את התעודה המזויפת 3 והתעודה המזויפת 4 העביר הנאשם לטל, אשר העבירם לאדם בשם אלון, מכבאות איילון (להלן: "אלון") על מנת להתחיל בהתקנת מערכות המתזים.
10. הנאשם, במעשיו, זייף שתי תעודות מכון התקנים בכך שעשה שני מסמכים הנחזים להיות עמוד 4

אשר אינם והם עשויים להטעות וזאת על מנת לקבל באמצעותן דבר. בנוסף, קיבל הנאשם במרמה כסף, באמצעות מצגי הכזב, תמורה עבור אותן התעודות. הנסיבות המחמירות נובעות מכך שבמקרה של שריפה, מערכות דלא הותקנו כראוי, עלולות להוביל לאיבוד חיים.

ב. הוראות חיקוק:

- 1. זיוף בנסיבות מחמירות - 2 עבירות לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.**
- 2. קבלת דבר בנסיבות מחמירות - 2 עבירות לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.**

השתלשלות הדיונים בתיק

בפתח הדיון שנקבע ליום 7.3.18, הודיע ב"כ הנאשם, עו"ד אמנון גולן, כי יש בפיו טענה למשפט זוטא וכן טען לחוסרים בחומרי החקירה, בדמות הקלטת חקירת הנאשם. כמו כן, טען שהשיחה שהוקלטה בין הנאשם לבין עד התביעה, נעשתה שלא כדין וכי החוקר למעשה שידל את הנאשם לדבר עבירה.

ב"כ המאשימה ביקשה להעמיד הדברים על מכונם. ציינה כי אין המדובר בהדחה או בשידול. באשר לטענה למשפט הזוטא, ביקשה מהסניגור לפרט את מהות הטענה.

הדיון נדחה לתאריך 27.5.2018

בפתח הישיבה, ציינה ב"כ המאשימה שלא קיים דיסק החקירה של הנאשם, שכן לא קיימת חובה חוקית המחייבת הקלטה בעבירה שכזו. באשר לטענת הסניגור כי נעשתה הקלטה שלא כדין ומשכך היא פסולה, טענה ב"כ המאשימה כי ביצוע ההקלטה לא עמד בניגוד לחוק.

החלטתי באותו היום מדברת בעד עצמה. ציינתי שבכל מקרה זכות הסניגור במהלך שמיעת העדויות

לשאול כל שאלה גם בעניין זה ובסופו של יום, תינתן החלטה בהכרעת הדין.

הסניגור לא נח ולא שקט וביקש אף לציין כי לא ניתנה לנאשם זכות ההיוועצות.

שבתי וצינתי כי הדברים יתבררו במהלך שמיעת הראיות והעדויות בתיק וביהמ"ש יכריע גם בהם,

לגופם של דברים, לאחר שיתברר המצב העובדתי לאשורו.

המענה

לטענת הסניגור, הנאשם מודה בעובדות 1, 2, 3 ו-4 וכופר בפסקאות 4 ו-5 בחלק הכללי.

לגבי האישום הראשון כופר. כופר במיוחד לו בעובדות 2, 3, 4 ו-5.

לגבי האישום השני, כופר בעובדות 1, 2, 3, 4, 5. מודה בעובדה מס' 6. כופר בעובדות 7 ו-8.

עמוד 5

לגבי האישום השלישי, כופר בעובדות 1-10.

טען כי לנאשם אין טענת אליבי ובדבר הטענה למשפט זוטא, ביקש שהות לבדוק הדברים.

דחיתי התיק לשיבת מענה נוספת לתאריך 12.6.2018. בישיבה זו, ביקש הסניגור לציין בהמשך למענה שניתן, כי באשר לאישום הראשון, הנאשם מודה ברישא למעט הסיפא.

באשר לטענה למשפט זוטא, טען הסניגור שמהנאשם נגבו שתי אמרות בתאריכים: 11.7.2016 ו-13.7.2016. לטענתו, המילים הכתובות בגוף ההודעה אינן המילים שהנאשם אמר. כמו כן טען לעניין זכות ההיוועצות עם עורך הדין, שהנאשם טוען שלא זכור לו שכלל נשאל שאלה שכזו (עמ' 8, שורה 1). לטענת הסניגור, החוקר כתב הדברים ולא נתן לנאשם לקרוא העדות בטרם החתימה.

עוד נטען כי הופעלו על הנאשם לחצים, בכך שהחוקר אמר לו שהוא מתכוון להרוס לו את העסק, לשים אותו במאסר. נתן לו תחושה שכאילו כל העולם סגור סביבו ובכך ביקש ממנו להודות בדברים שלא היו.

לדברי הסניגור, למרות כל הלחצים, הנאשם לא הודה בשום שלב (עמ' 8, שורות 12-13).

לדבריו, בכל הנוגע להקלטת השיחה שנערכה בין הנאשם לאחר, משכו הנאשם בלשונו וגם שם החוקר השתמש באחר כדי להוציא ממנו הודאה.

בהמשך, ביקש לעלות טענה לאפליה. הסביר, שהמדובר בשני חשודים בתיק אחד והמשטרה בחרה מטעמיה, להשתמש בחשוד אחד כנגד חשוד אחר (הנאשם דנן - ח.נ.). לדבריו, מהחשוד האחר לא נלקחו טביעות אצבע ולא נחקר תחת אזהרה. כך למעשה סימנה היחידה החוקרת את הנאשם דנן, כבר מהתחלה כחשוד העיקרי והשתמשה באחר כדי להפלילו.

ב"כ המאשימה טענה, כי עניין משפט זוטא לא נטען כהלכה וכל טענה כלפי אופן חקירתו של הנאשם

על ידי החוקר, יתברר בהליך ההוכחות.

גם באשר לטענת האפליה, סבורה הייתה כי צריך להראות ולהצביע כי נעשתה פה אפליה בין חשודים. במקרה זה הראיות נבחנו בצורה אובייקטיבית והצביעו על הנאשם כמי שביצע את העבירות שבכתב האישום, לכן גם דינה של טענה זו להידחות.

החלטתי מאותו היום מדברת בעד עצמה. ציינתי, שלמרות שלא ברור על פני הדברים, כיצד הסניגור טוען מחד טענה למשפט זוטא כנגד שתי ההודעות שמסר הנאשם בחקירתו, מאידך טוען בפה מלא שהנאשם לא הודה באף אחת מהן. יחד עם זאת, סברתי, שעניין זה יוכל להתבהר לאחר חקירתם הנגדית של עדי התביעה במשפט הזוטא.

גם באשר לטענת האפליה, אף כאן סברתי שהסניגור יוכל להעלות את טענתו בהמשך המשפט. כמובן שיוכל לחקור כל

עד חקירה רלוונטי בסוגיה זו ובבוא העת בית המשפט יחליט גם בעניין זה.

פרשת המאשימה

ביום 24.10.2018, החלה להישמע פרשת המאשימה ובתחילתה נשמעו העדים הרלוונטים למשפט הזוטא.

בתיק זה נשמעו מטעם המאשימה 15 עדים.

נעמוד עתה בקצרה על העדים שהעידו בתיק מזה ומזה. המדובר היה במספר ישיבות הוכחות שחלקן אף הוקלט ולאחר מכן תוכתבו (מאחר ומספור העמודים איננו רציף, נפנה לפרוטוקול הן על פי תאריך הישיבה והן על פי מספר העמוד הממוספר של אותה ישיבה).

בתאריך 24.10.18, העידו -

עד התביעה מס' 1, רס"ב עודד דבורה - חוקר משטרת ישראל.

העיד עדות ארוכה למדי (המשתרעת על עמ' 12-56). תאר את עבודתו החקירתית בתיק זה, לאחר שנגבתה עדות מנציג רשות הכבאות שהגיש תלונה במשטרה ובשלה נפתחה החקירה בתיק זה.

כעולה מעדותו, העיד חקר מספר עדים בתיק, בין היתר את מאיר דוד וטל וייס. האחרון, כך ציין העד, אף נחקר כחשוד והתעקש שהוא חף מכל פשע ושכל חלקו הסתכם בהעברת המעטפה עם התעודה (שלימים נמצאה כמזויפת) שקיבל מהנאשם והעברתה לבעלים של אולם האירועים אולימפיה.

עוד העיד, שהציע לנחקר טל וייס, כדי שזה שיוכל להוכיח את חפותו, שתיערך שיחה מוקלטת בינו לבין החשוד האחר (הנאשם בתיק זה). שיחה שהוקלטה, גם צולמה במכשיר הנייד של החוקר.

לשאלת בית המשפט השיב העד בנחרצות, שוודאי טל וייס ידע שהוא מוקלט (עמ' 15, שורה 23). העד כך ציין, העביר את הדברים ממכשיר הנייד שלו לתיק החקירה, שנצרכו בדיסק ונרשמו כמוצג. העד גם ערך את התמלול של השיחה שהוקלטה (עמ' 16, שורה 16). דיסק השיחה שהתקבל סומן כמוצג (ת/1), מזכרים שערך העד (ת/2, ת/3) ותמלול השיחה שערך (ת/4).

לשאלת ב"כ המאשימה, השיב העד, כי לא היה צריך לקבל אישור מראש על הקלטת השיחה, שכן לא היה מדובר בעבירה שעתידיה הייתה להתבצע, אלא כזו שכבר בוצעה.

חקירתו הנגדית אף היא הייתה ארוכה (עמ' 17-55).

העד הכחיש מכל וכל את טענת הסניגור שהעד התייחס לחשוד טל וייס בכפפות של משי על מנת לסייע לו או לנקות אותו מכל אשמה (עמ' 19, שורה 32 ואילך). חזר והדגיש העד, שהחשוד טל וייס הכחיש שוב ושוב שזייף את המסמך ואף אמר לחוקר שהוא מוכן לעשות הכל על מנת להוכיח את חפותו (עמ' 24 שורה 9). אז הועלתה הצעת החוקר לחשוד זה, לבצע את השיחה המבוקרת בינו לבין הנאשם בתיק זה (שהיה אותה עת היה חשוד בתיק).

הסביר העד בהמשך, שלא המשיך את פעולות החקירה בתיק, לאחר שהבין בסיום השיחה בין טל וייס לבין הנאשם, שהמדובר במשהו שהוא "גדול ממדים" ו"גדול עליו" כתחנת משטרה והוחלט להעביר התיק להמשך חקירה ביחידת הונאה דרום.

כשנשאל העד על ידי הסניגור מה הזיוף בתעודה, הסביר שהוא איננו מומחה להגיד היכן הזיוף, שכן איננו עובד במכון התקנים. בהמשך ציין, כי מר הלמן עקיבא הגיע לחקירה מסודרת, עם המסמכים כנציג של מכון התקנים בעניין זה ועמד על הזיופים שבתעודה (עמ' 37, שורה 7).

ייתכן מיד חד וחלק, עד זה השיב לכל שאלה שנשאל, גם לשאלות הקשות שהציג בפניו הסניגור המלומד. עשה רושם אמין לחלוטין על בית המשפט שעשה מלאכתו נאמנה ובמקצועיות.

עד התביעה מס' 2, רס"מ אורן וקנין - חוקר מיח' הונאה דרום

העיד עדות קצרה בתיק (עמ' 56-60). דו"ח חיפוש שערך העד (ת/7) התקבל ללא התנגדות הסניגור ונחזה בעד עצמו. כן התקבל דו"ח פעולה נוסף שנערך (ת/8).

גם עד זה השיב במדויק לכל שאלה שנשאל ע"י הסניגור ולא התחמק אף לא מאחת. הותיר רושם אמין על בית המשפט.

עד התביעה מס' 3, רס"ב אשר אלימלך - חוקר מיחידת הונאה דרום

עד זה נחקר בהקשר למשפט הזוטא לו טען הנאשם, בנוגע לשתי האמרות שמסר, האחת מתאריך 11.7.2016 בשעה 12:25, והשנייה, מיום 13.7.2016, שעה 10:38.

לדבריו, קיבל את התיק לחקירתו לאחר שהועבר אליהם מתחנת משטרת אשקלון. כפי שציין החוקר עודד דבורה (עד התביעה מס' 1 דלעיל).

התיק התחיל בעניין אולמי "אולימפיה", הראשון מבין ארבעת התיקים שנחקרו.

הסביר את דרך חקירתו בתיק זה (עמ' 46, שורה 27 ואילך). מה עשה, את מי חקר, למה ומדוע. עשה הכל כדי להגיע למסמך החשוד כמזויף. העיד, שלמעשה, כך נהג בכל תיק ותיק שנפתח בחקירה זו בגין כל מבנה ומבנה, ארבעה במספר, שהמשותף לכולם, שהנאשם הוא אשר שימש כקבלן מבצע, מתכנן המתזים ומוסר המסמכים.

עוד עולה מעדותו, כי העד ערך את החיפוש במשרדי הנאשם, שהם חלק מהדירה בה מתגוררת אמו של הנאשם. לדבריו, כשנכנסו למשרדים, הבחין בחמישה או שישה מחשבים שהיו מצויים במקום ובפקידה שעבדה שם. העד, ברוב הגינות, אמר לנאשם שהיה חשוד אותה עת, שיאמר לו איזה מחשב אינו רלוונטי לעבודתו, כדי שזו לא תיפגע. הנאשם הצביע על מחשב מסוים, בו לכאורה היה מצוי החומר הרלוונטי ואמר לעד שהוא יכול לקחתו וכך עשה העד. ציין שהפקידה נשארה במקום והמשיכה בעבודתה. נטלו עמם אך את המחשב הספציפי עליו הצביע הנאשם וחזרו למשרדי החקירות והתחילו בחקירה. ציין העד והדגיש שלמעשה רשאי היה לקחת את כל המחשבים שנמצאו במשרדי הנאשם, אך לא עשה כן מצד ההגנות, כפי שפירט כאמור.

באשר לטענה למשפט זוטא, העיד שחקר את הנאשם פעמיים בחקירות לאחר אזהרה.

הראשונה (11/ת) מתאריך 11.07.2016 שעה 12:25.

בפתחה, הוזהר הנאשם שהינו חשוד ב"זיוף מסמך, שימוש במסמך מזויף, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לביצוע פשע ושיבוש הליכי חקירה - בכך שעל פי החשד זייפת אישורים ותעודות של מכון התקנים הישראלי והפצת אותם לבעלי מבנה והכל בניגוד לחוק".

המדובר בהודעת חשוד ארוכה למדי (משתרעת על פני 7 עמודים, הכוללים 222 שורות).

הנאשם השיב לכל שאלה שנשאל, לא הסתתר מאחורי זכות השתיקה (עוד נדבר בהודעה זו, שכאמור היא שנגבתה ראשונה ועליה נחקר באופן ספציפי, בין היתר, גם על תיק אולמי "אולימפיה" בשדרות).

העד, תאר באריכות, במדויק ובפרוטרוט את דרך חקירת החשוד (הוא הנאשם כאן). כיצד הקליד את הדברים ובתום חקירתו הראשונה שוחרר בערובה, כעולה מכתב הערובה (ת/9).

ההודעה השנייה (13/ת), נמסרה ביום 13.07.2016 שעה 10:38 (דהיינו, כיומיים לאחר הראשונה). נגבתה אף היא לאחר אזהרה שניתנה כדת וכדין. הפעם הוזהר החשוד ב"זיוף מסמך, שימוש במסמך מזויף, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לביצוע פשע ושיבוש הליכי חקירה - בכך שעל פי החשד זייפת אישורים ותעודות בדיקה של מכון התקנים והפצת אותם לכל דורש בכל הקשור למתזי כיבוי אש".

גם הודעה זו ארוכה למדי (משתרעת על פני 8 עמודים, הכוללים 228 שורות).

על פי עדות העד, גם בזו החקירה החשוד השיב לכל שאלה. החקירה כללה ארבעה תיקי חקירה בנוגע לתיק "המשביע" תעשיות מזון לתעופה רמלה, לתיק א.ל.ד תעשיות מתקדמות בע"מ רמלה, לתיק מרכז מסחרי קרסו ביבנה, ולתיק ד.י דויד השקעות נדל"ן באשקלון.

כשנשאל על יד הסניגור, מדוע ציין ששאל את הנחקר באמרתו השנייה (ת/13 בעמ' 7, שורה 219 ו 221) "מדוע החלטת לספר את האמת בפני ולהודות במיוחס לך בתיק?" וכן בהמשך שאל הנאשם "האם הודאתך נמסרת מרצונך הטוב והחופשי?" על כך השיב החוקר שזו דרך חקירתו, לשאול גם שאלות כאלה המשקפות את האווירה הנוחה והנעימה ששררה בעת החקירה (עמ' 68, שורה 13).

הוגשו על ידי העד גם מסמכים (ת/10, ת/12) שעניינם הודעה על זכויות חשוד בטרם חקירתו.

הסניגור לא חסך שום שאלה מעד זה. העד השיב לו נכוחה לכל שאלה במדויק ללא היסוס ללא התחמקות הכל כעולה מפרוטוקול הדין.

עד כאן, עדות עד זה לעניין "משפט הזוטא" כפי שיצוין להלן חקירתו הנגדית הושלמה בישיבה הבאה.

הנאשם כעד הגנה ב"משפט הזוטא"

בשלב זה עלה לעדות הנאשם - מר רון גיאת במסגרת "משפט הזוטא" בלבד.

עמוד 9

עדותו משתרעת על עמ' 94-109. העיד, שאותו היום שהה בתפילה בבית הכנסת כאשר אמו התקשרה אליו ואמרה שיש בביתה אנשים ממס הכנסה שרוצים לדבר איתו. הודה בפה מלא שדיבר טלפונית עם אחד מהם, קילל אותו ואף איים עליו (כך שהיה בטוח שיעצרו אותו אך בגין איומיו אלו). בסופה של שיחה, הפנה אותם לרואה החשבון שלו.

כאשר חזר מבית הכנסת ובזמן החיפוש במשרדים, אמר לדבריו לחוקר שייקח את המחשב, למרות שהסביר לו שאין כלום במחשבים והכל למעשה שמור ב"ענ".

לדבריו, החוקר התחיל לצעוק עליו שהוא מסכן אנשים והם ימותו בגללו. כאשר שאל העד על מה ולמה? השיב לו השוטר שהוא מזייף תעודות.

לדברי הנאשם, הוא משמש כבודק מוסמך מטעם המדינה והיו מקרים (בשנים 2009-2010) שזויפו חתימות שלו במעבדה אחרת.

עוד טען הנאשם כנגד צורת חקירתו. לדבריו, חתם על החקירה כי היה מעוכב "שש-שבע שעות", היו לו שבעה עובדים במשרד והופעל עליו לחץ. לטענתו לא קרא את אמרתו בטרם חתם עליה. לדבריו, חתם עליה כדי ללכת הביתה לאחר שהיה מעוכב במשך שבע שעות. לאחר מכן שוחרר למעצר בית ונאמר לו לשוב למחרת היום.

מצאתי את עדותו הראשית של הנאשם עגומה למדי, בלתי אמינה לחלוטין בעיניי וניכר שהנאשם התחמק מאמירת האמת שבלשון המעטה לא הייתה נר לרגליו. ניכר שניסה להעליל עלילות שווא כנגד מי שחקר אותו.

בחקירתו הנגדית (עמודים 106-109) התחזק בעיני הרושם השלילי וחוסר האמינות של הנאשם. התחמק הנאשם משאלות ב"כ המאשימה שלא היו נוחות לו ושלא ידע מה להשיב עליהן.

הנאשם היה למעשה עד ההגנה היחידי ל"משפט הזוטא".

לאחר אלו העדויות, נשמעו סיכומי באי כוח הצדדים לעניין "משפט הזוטא".

בהחלטתי שהוכתבה על אתר לפרוטוקול הדיון המוקלט (בעמ' 111, שורה 34 עד עמ' 113, שורה 19) קבעתי חד וחלק שהתביעה עמדה בנטל המוטל עליה לפי סעיף 12 לפקודת הראיות ובשל חשיבותה אצטטה כפי שתוכתבה -

"זוהי החלטה בטענת משפט הזוטא שטען הסנגור המלומד כנגד שתי אמרות שנגבו מהנאשם. טענות הסנגור מופיעות בפרוטוקול משיבה מיום 12.6.2018, עמוד 7, שורה 22 ואילך. למעשה מדובר בשתי אמרות. הראשונה מיום 11.7.2016 בשעה 12:25 שסומנה ת/11, ו השניה מיום 13.7.2016 בשעה 10:38 שסומנה ת/13, שגבה ממנו החוקר רס"ב אשר אלימלך מענף חקירות דרומי, יחידת ההונאה דרום, בטענותיו טען הסנגור המלומד לענין משפט הזוטא, בין היתר שאלו מילים שלא הנאשם אמר, בין היתר גם טען שלא נאמר לו דבר לענין זכות לעורך דין בטרם חקירה. לא זכור לו שהוא נשאל שאלה זו, לא ענה תשובה לשאלה זו. טען עוד שהדברים שעליהם חתם לא נאמרו לו, לא ניתנה לו הזכות לקרוא אותם. עוד טען שהחוקר למעשה כתב את הדברים לא כפי שנאמרו על ידי הנחקר, בטרם החתימה לא נתנו לו להיוועץ עם עו"ד, שהעדות נגבתה תחת לחצים. איימו שיכניסו אותו למעצר, בהמשך חזר וטען שהפעילו עליו לחצים בכך שנאמר לו שהוא מתכוון להרוס לו את העסק, לשים אותו במאסר, ונתן לו תחושה כאילו כל העולם סגור סביבו, ולמעשה הנאשם טען שהאמין בתום ליבו באמונה שהחוקר כתב את מילותיו, אלו טענותיו לענין משפט הזוטא. שמעתי

היום בקשב רב שעות ארוכות הן את החוקר אשר אלימלך, הן את הנאשם. ההודאות הוגשו לי וסומנו ת/11, ת/13, שכן כידוע על פי הלכה פסוקה יכול לבית משפט לעיין בהם גם בטרם יתן החלטה למשפט זוטא. אני חייב לומר שעם כל הכבוד גם לסנגור המלומד וגם לנאשם, הנאשם עשה עלי רושם של עדות חסרת אמינות לחלוטין וגם זאת בלשון המעטה. לא התבושש להטיח בחוקר טענות שונות ומשונות שלמעשה שיקר כאן במצח נחושה, העליל עליו עלילות דברים, זייף את אמרותיו, כתב דברים שלא אמר. אני דוחה מכל וכל בשתי ידיים את כל הטענות למשפט זוטא שהועלו בתיק זה. נכון שהנטל כמובן רובץ על המאשימה ואולם היא יצאה ידי חובתה, במקרה זה אני נותן אמון מלא בעדותו של החוקר אשר אלימלך, שלמרות שעמד בחקירה נגדית שעות ארוכות, לא ... הוא עשה עלי רושם אמין. אין לי ספק שכל הדברים שאמר דברי אמת לאמיתם הם. אני מתפלא גם על הסנגור גם על הנאשם, שאם אמנם היה ממש בטענותיו של הנאשם, לא זומנו כאן לעדות במסגרת משפט הזוטא כעדים מטעם ההגנה, אמו של הנאשם שנכחה בחיפוש שהגיעו לביתה, שהיא התקשרה כביכול לנאשם לבית הכנסת וטענה שהגיעו חוקרים ממס הכנסה, לא הפקידה של הנאשם במשרדו שנכחה בדברים, לא שום אדם אחר, אפילו לא אותו שוטר שרון, שהנאשם טוען שהוא חבר שלו ומכיר אותו ומשום מה גם אותו לא בחר לזמן לעדות. אני דוחה ומכל וכל את כל טענות הנאשם, אין לי ספק שחקירותיו של הנאשם נעשו כדת וכדין. העובדה שהם בוצעו בימים נפרדים, נתן החוקר הסבר לדבר ולא מצאתי בכך שום פגם. אם הגיעו לביתו בשעת בוקר מוקדמת ולאחר חיפוש לקחו אותו לחקירה בבאר שבע וגם אם אספו בדרך שוטר נוסף אני שולל זאת. אבל גם החוקר לא שלל זאת, הוא אמר שאיננו זוכר, הדבר לא מעלה ולא מוריד לענייננו. חקרו אותו שעה ארוכה, ובסופו של יום בגמר האמרה הראשונה בשעה 14:30, שלחו אותו לביתו. אני לא רואה בכך שום פגם, גם אם הוזמן למחרת היום ולא... לחקור אותו, הוא זומן בשלישית. התייצב ביום ה 13.7.2016 ונחקר בשעה 10:38 וגם שם החקירה הסתיימה בשעה יחסית מאוחרת, בשעה 14:45. אין לי ספק שכל הדברים שנכתבו בשתי האמרות מפיו המפורש של הנאשם, נאמרו. אין כאן חובת הקלטה. אמנם תמיד חבל שאין לנו הקלטה שהיא יכולה להכריע בענין הזה בצורה חד משמעית וברורה, אבל יש גם משאבים שמוקצים לעבירות כידוע חמורות יותר. אין שום פגם בענין שהחקירות לא הוקלטו, הן לא היו חייבות להיות מוקלטות. אין לי ספק שכאמור הנאשם שהוא אדם אינטליגנטי, תואר אקדמי, מהנדס במקצועו, לא היה חותם על האמרות שלו על כל דף ודף אלמלא ידע על מה הוא חותם, ומשים עצמו טיפש, ממש טיפש בעדות שהעיד היום בפניי והוא איננו כזה. אולי הוא מנסה להיות מתוחכם אבל חבל על עוגמת הנפש, על הצורה העגומה שהותיר בעיני בית המשפט. אין לי ספק שיתכן ונלחץ, ודאי שאם נלחץ כאשר הוא נחשד בחקירה, נלקח לחקירה. אבל אין לי ספק שלא נעשתה כאן שום חקירה שאיננה כדין או נקיטת שיטת תחקור בלתי הוגנת ושהופעלו עליו לחצים נפשיים... עם תחבולות למיניהן. אם היה כאן לחץ, היה זה לחץ פנימי מעצם ההמצאות וחרטה אמיתית וכנה של הנאשם בחשיפה וכו... ומסירת הדברים כפי שמסרם. יתירה מזו, כפי שאמר בצדק החוקר הזהיר אותו היטב, הסביר לו גם את הזכות היועצות עם עו"ד. הנאשם ויתר על כך, מסר את הדברים, שיתף פעולה באופן מלא, השיב לכל שאלה ושאלה, הסביר גם מדוע עשה את הדברים והדברים עולים מתוך האמרות בצורה חד משמעית קוהרנטית, ואני דוחה בשתי ידיים כביכול את טענת הנאשם שהחוקר ממוחו החולני הוא שבנה את האמרות ועוד הכין אותן לחתימתו של הנאשם. סוף דבר הכל נשמע, ולאור הוראות החוק, האמון שנתתי בחוקר, חוסר אמון מוחלט שנתתי בנאשם, שעדותו כאמור היתה עגומה וגם זאת בלשון המעטה, אני קובע כי התביעה עמדה בנטל המוטל עליה לפי סעיף 12 לפקודת הראיות, אין לי ספק שההודאות שתיהן נמסרו מרצונו הטוב והחופשי של הנאשם ומשקפות נכון ובמדויק היטב את כל הדברים שאמר הנאשם בחקירותיו, ולפיכך אני מחליט לקבל את האמרות כראייה בתיק, הן מתקבלות ומסומנות ת/11, ת/13. כמובן שלגבי האמינות של הדברים ויתר ההכרעה בנושא האשמות המיוחסות לנאשם, הן תדונה

ותנתנה בהכרעת הדין".

אין לי ספק ששתי הודעות הנאשם נמסרו כאמור מרצונו הטוב והחופשי ומשקפות אל נכון ובמדויק את כל הדברים שאמר הנאשם בחקירותיו. לפיכך, קיבלתי את אמרותיו אלו של הנאשם כראיות בתיק, שנתקבלו וסומנו (ת/11, ת/13).

בתאריך 12.2.19, העידו מס' עדים נוספים כפי שיפורט להלן:

נסתיימה חקירתו הנגדית של ע.ת. מס' 3 (עמ' 30-43).

עד התביעה מס' 4, מר תיאודור (טדי) אביטן - לשעבר קבלן צנרת, עבודות אינסטלציה וספרינקלרים וכיום שכיר בחברה ומנהל פרויקטים בה.

העיד אודות ההיכרות שנוצרה בינו לבין הנאשם, לאחר שקיבל עבודת תכנון וביצוע מערכת מתזים בפרויקט קרסו נדל"ן בקניון יבנה. בחקירתו הנגדית אישר את הקשר בינו לבין הנאשם שקיבל תוכנית שהכין הנאשם ואף שילם לנאשם כ-25,000 ₪.

העד הותיר על בית המשפט רושם אמין לחלוטין, לא נוקש בלשונו בחקירה הנגדית ע"י הסניגור ואין לי ספק שדבריו דברי אמת לאמיתם.

עד התביעה מס' 5, רס"מ מורדי מלכה - חוקר מתחנת שדרות

עדותיו הייתה קצרה ביותר (עמ' 44-46). סיפר מה תפקיד מילא בתיק. ערך את המזכר (ת/14) המדבר בעד עצמו שהוגש ללא התנגדות הסניגור, שהינו למעשה דו"ח הבהרה. הוגשה הודעה שגבה העד ממר מאיר דוד, ראש מדור בטיחות אש בתחנה אזורית אשקלון.

עד התביעה מס' 6, מר טל וייס -

המדובר בעדות החשובה ביותר בתיק זה ולא לחינם הייתה ארוכה וממושכת (עמ' 46-110).

תאר העד מאין הכיר את הנאשם, מתוקף עבודתו בחברה הקודמת בה עבד העד כשכיר. העד הכיר את הנאשם כמי שעובד מול מכון התקנים והעביר לו כל מיני פרויקטים.

העיד, כי ביצע באמצעות עובדי החברה בה עבד, את כל נושא ההרכבות. הנאשם דאג לכל נושא מכון התקנים (עמ' 47, שורה 24).

תאר כיצד הוזמן לחקירה במשטרה בעקבות תעודה שנתקבלה מהנאשם ונחשדה כתעודה מזויפת. תעודה זו, כך העיד, קיבל העד מהנאשם, במשרדו של האחרון, במעטפה עליה היה רשום מכון התקנים והוא מסרה לעמרם, שהיה הבעלים של אולם "אולימפיה" בשדרות. ציין, כי נודע לו שעמרם מסר תעודה זו לכיבוי אש. כעבור תקופה מסוימת, כך תאר, קיבל העד זימון טלפוני לחקירה, ממשטרת שדרות, בחשד שהתעודה מזויפת. לדבריו, הציע לחוקר שהוא יתקשר

לנאשם (אז בגדר חשוד) כדי להראות שהוא לא עשה שום דבר, מלבד העברת אותה התעודה החשודה כמזויפת לאותו עמרם כשליח תמים.

הדגיש העד, שהנאשם היה ידוע כמתכנן מתזים. העד קיבל מידי תוכניות, שלדברי הנאשם עברו את אישור מכון התקנים והעד ביצע את העבודה הלכה למעשה, על פי התוכנית שהכין הנאשם כאמור.

העד, העיד על עצמו שלא דמיין שהמדובר בתעודה מזויפת. הדגיש וציין שכל ההתנהלות הקודמת במשך שנים בינו לבין הנאשם הייתה תקינה לחלוטין.

לדברי העד, מששמע שהמדובר בתעודה לא תקינה, מצפוני הציק לו, לא יכל לישון בלילה. משכך, לגבי כל מקום שקיבל מהנאשם תעודה ממכון התקנים, הלך וביצע מחדש את כל ההליך לקבלת תעודות כדת וכדין, אמיתיות, על כל ההוצאות שהיו כרוכות בכך. חזר על דברים אלה שוב ושוב (עמ' 52, שורה 5 ואילך; עמ' 55, שורה 18 ואילך).

ציין שהיחסים בינו לבין הנאשם היו פתוחים, חברים ממש. לאחר שנודע לו הדבר, רצה לדעת איך זה עובד, שכן זה הפריע לו. שאל את הנאשם, והאחרון, לנגד עיניו ממש עשה את הדברים (עמ' 58, שורה 13 ואילך).

הסניגור לא חסך את שבט חקירתו הנגדית של העד (עמ' 60 ואילך) במשך שעות ארוכות. הפרוטוקול מדבר בעד עצמו.

כך למשל ולשאלות הסניגור השיב העד, כי למעשה כל הנדסאי רשאי לתכנן ספרינקלרים, אף ללא תעודה, שכן מי שמאשר בסופו של יום את התוכניות זה מכון התקנים (עמ' 63, שורה 20, 24). לא כיחש כי על פי רוב מתחילים בעבודה עוד בטרם קיבלו האישור לתכנית ממכון התקנים.

כאשר נשאל אודות אולמי "אולימפיה", אישר כי קיבל את התוכניות מהנאשם עצמו (עמ' 65, שורה 22). לדבריו, כאשר הגיע לאולמי "אולימפיה" בשנת 2015, לא ידע אותה עת שהתוכניות לא אושרו על ידי מכון התקנים. הנאשם אמר לו שהן אושרו (עמ' 66, שורה 15). לדבריו את הכסף עבור הפרויקט קיבל מעמרם במזומן, והעביר את חלקו של הנאשם, לנאשם ועד היום ממתין לחשבונית על תשלום זה (עמ' 69, שורה 11).

בהמשך עדותו ולשאלת הסניגור, שב ואישר כי ראה בעצמו את הנאשם מזייף תעודה אל מול עיניו (עמ' 72, שורה 9), אף ציין את שמו המפורש של מקום זה: "טרם אשקלון" (עמ' 72, שורה 14). לדבריו ביקש לראות כיצד מבצע הנאשם את הזיוף וביקש ממנו כתרגיל לזייף תעודה וכך היה. הנאשם זייף התעודה לנגד עיניו (עמ' 73, שורות 9-11).

בהמשך, טען העד שיש לבדוק את כל המקומות שבהן הנאשם המציא תעודה כדי שגם הוא וגם בית המשפט יוכלו "לישון טוב בלילה" (עמ' 74, שורה 18 ואילך). לטענת העד ישנן עוד עשרות תעודות מזויפות כאלה (עמ' 76, שורות 8-7). טען שאמר הדברים גם לחוקר (שם, 15).

כאשר נשאל העד, כיצד הנאשם ביצע את הזיוף, השיב העד: "יש לו קובץ במחשב נייד שלו, יש לו קובץ פתוח של מכון תקנים, אני לא יודע איך קיבל אותו...קובץ וורד, במחשב הנייד שלו והוא כותב את זה מה שהוא רוצה" (עמ' 77, שורות 6-5).

כאשר עימת אותו הסניגור עם העובדה כי המשטרה בדקה המחשבים הניידים ולא מצאו דבר, השיב העד תשובה ניצחת, שהוא כאיש מחשבים יודע שהכל נמצא היום ב"ענן". שגם אם יחפשו היום במחשב פיזית הוא לא שומר במחשב. אף

העד, כפי שהעיד על עצמו, שומר המסמכים החשובים שלו ב"ענן".

בהמשך, הסביר העלויות בגין הוצאת אישור ממכון התקנים.

עוד ציין, שפנה אל הנאשם, בידעו ממעסיקו הקודם, שהנאשם למעשה מקצר תהליכים ושיש לו מישוהו במכון התקנים ולכן מבקש תשלום גבוה יותר. לדבריו, בשל היות מכון התקנים גוף גדול, אישור שכזה יכול לקחת פרק זמן ארוך. בעלי העסק היו מאד לחוצים ולכן הציע להם שיפנה לנאשם. הסביר להם כי הדבר יעלה קצת יותר, אך האישור יוסדר וכך נעשה.

לשאלת בית המשפט ולהסרת כל ספק, הדגיש העד כי המדובר בהשגת תעודה שאיננה תעודה מזויפת (עמ' 80, שורה 16). הדגיש שפנה אליו, הגם שעלות שכרו יקרה יותר, בשל העובדה שרצה שהנאשם יקצר הליכים במכון התקנים.

לשאלת הסניגור, איך הוא יודע כיום שהנאשם הוא אשר זייף, כאשר בחקירתו במשטרה, טען שאינו יודע? השיב העד, כי לא רצה להאמין שהנאשם עשה זאת, אלא סבר שיש לו מישוהו אחר, אבל ברגע שראה בעיניו, איך מזייף הנאשם בעצמו ובנוכחותו את התעודה של "טרם", או אז הבין שהנאשם הוא אשר זייף (עמ' 84, שורות 10-1).

בהמשך, אף טען כי הנאשם היה מעורב בהוצאת תעודה מזויפת למקום אחר "בתימורים" והוא (העד) הלך והוציא לאחר שהבין שהתעודה מזויפת, תעודה כשירה ממכון התקנים.

כאשר נשאל איך יודע שהתעודה שהוצגה לו בעת חקירתו במשטרה היא התעודה שהנאשם הביא לו, השיב העד בכנות שאין על התעודה סימני זיהוי מיוחדים. לשאלת בית המשפט, מדוע אם כן ענה כפי שענה בחקירתו במשטרה ולפיו, זו התעודה שנמסרה לו על ידי הנאשם, השיב העד "בזמן החקירה הראו לי תעודה שהיא נמסרה לרוני, נמסרה למקום, אין תעודה נוספת למקום, אז זה בטוח שזה זה" (עמ' 91, שורות 2-1).

כאשר נשאל אודות שיחת הטלפון אותה קיים עם הנאשם מתחנת המשטרה, השיב, כי הרגיש בחקירתו כי הוא נדחק על ידי המשטרה ומשכך הציע להם שאם הנאשם יאמר לו בשיחה שהוא מעורב, הוא (העד) יהיה מוכן להישאר לחקירה.

אשר כי היה לחוץ בתחנת המשטרה, אף בכה והוריד דמעות. לא רגיל היה במעמד, לא כיחש ששאל את החוקר, אחרי השיחה בה הקליט את הנאשם, אם הוא חושב שהוא יצא מזה.

בהמשך חקירתו הנגדית אישר שהיה במשרדו של הנאשם. הכחיש מכל וכל שעבד על המחשבים במקום (עמ' 101, שורות 19, 21, 23; עמ' 103, שורה 5, 11).

כאשר נשאל, כיצד הגיעה התעודה לעמרם (בעלי אולם "אולימפיה" - ח.נ.), חזר וציין את שאמר כי הגיע לעיר אשקלון, לרחוב הנמר, שם פגש את הנאשם אשר הביא לו מעטפה עם לוגו של מכון התקנים ושאותה העביר לעמרם ששאל אותו אם הכל בסדר והעד השיב בחיוב (עמ' 104, שורה 25 ואילך).

לשאלה, אם המעטפה היתה סגורה כיצד ראה התעודה? השיב ש"פתחתי אותה במשרד עם עמרם איתו ביחד והיא הייתה נראית לי תעודה תקינה לחלוטין" (עמ' 105, שורות 13-14).

העד עשה רושם אמין לחלוטין על בית המשפט בעדותו הראשית. אף חקירתו הנגדית לא פגמה באמינותו, נהפוך הוא.

השיב לכל שאלה ששאל הסניגור באופן ענייני, אמין, ישיר, ללא התחמקות, ללא היסוס, כעד שמדבר אמת לאמיתה והיא בלבד.

בתאריך 18.2.19, העידו -

עד תביעה מס' 7, מר ניר יעקב -

עדותו משתרעת על עמ' 18-28. תאר את היכרותו את הנאשם, מהפריקט במרכז מסחרי קרסו ביבנה. העד היה מנהל הפריקט מטעם קבלן הביצוע. קבלן המשנה שלו לעבודות אינסטלציה וספרינקלרים היה טדי אביטן (הכוונה לתיאודור אביטן, ע.ת. מס' 5 לרשימת עדי התביעה - ח.נ.). והאחרון, הוא שנשכר את הנאשם כמתכנן מערכת הספרינקלרים בפריקט. לעד היו שתי פגישות קצרות עם הנאשם. את התעודה קיבל מטדי שאמר לו שקיבלה מהנאשם.

גם עד זה עשה רושם אמין לחלוטין על בית המשפט. לא נפגעה אמינותו גם לא בחקירתו הנגדית עמה התמודד בכבוד, כעד אמין וישר.

עד תביעה מס' 8, מר עמרם בן חמו

העיד על עצמו שהינו איש נדל"ן שמשכיר אולמות לקבלן בניין בפריקט "אולימפיה", אולם אירועים באזור התעשייה בשדרות. לדבריו, הנאשם עשה לו את התכנון והביצוע של מערכות כיבוי האש של המתזים בכל אולם האירועים. יחסיו של העד עם הנאשם היו טובים, הכיר אותו מפריקטים קודמים. לימים, הביא לו הנאשם את טל וייס כקבלן משנה. העד העיד כיצד נאלץ להוסיף כספים כדי שתבצע העבודה, כאשר האחריות להמציא את האישורים הסופיים נשארה ונותרה באחריותו של הנאשם כקבלן ראשי. באחד הימים, קיבל העד את התעודה ממכון התקנים מאת טל וייס, שקיבלה מהנאשם. העד צילם אותה, נראתה בעיניו בסדר גמור והעבירה למפקד תחנת כיבוי אש בשדרות, בהתאם לנוהל. לא דמיין לעצמו שהמדובר בתעודה מזויפת. לדבריו, כעבור כשבועיים קיבל שיחת טלפון מבנו, שמפקד תחנת כיבוי אש באשקלון מבקש להגיע לאולם האירועים שבו המדובר ולערוך ביקורת במקום. העד התפלא על כך, שהרי היו לו כל האישורים מאת מכון התקנים. הביקורת נעשתה. העד אמנם לא נכח במהלכה, אך בהמשך הוגשה תלונה במשטרה שהתעודה מאת מכון התקנים מזויפת.

גם עד זה הותיר רושם אמין לחלוטין בעיני בית המשפט.

בתאריך 19.2.19, העידו -

עד התביעה מס' 9, מר קורן פבלו שניר

המדובר בקבלן אינסטלציה שעבד בפריקט ביבנה שהיה בהליך בנייה. לדבריו, כשביקש אישור מאת מכון התקנים על התוכנית של מערכת המתזים במקום, בדק ומצא שהאישור לא תאם את התוכניות שהיו לו במקביל. סמך את דבריו על דברים בכתב (ת/16, הנחזית בעד עצמה). העיד על מה שעשה כדי לתקן את המעוות וקיבל אישור לתוכניות כדת וכדין בטרם ביצעו.

י"אמר מיד חד וחלק שגם עד זה אמין לחלוטין בעיניי בעדותו הראשית והנגדית כאחת.

עמוד 15

עד התביעה מס' 10, מר אלון שלמה מילוא

עובד בשירות כיבוי אש תחנת איילון מזה 15 שנה. בתפקידו בונה תכניות ועושה אכלוסים של מבנים. העיד לגבי עבודתו שהתייחסה למבנה "המשביע" ברמלה.

לדבריו, כאשר קיבל לידי את התעודה על גמר העבודה של המתזים במבנה ושנחזית היתה ממכון התקנים, משהו לא הסתדר לו בתעודה, ביחס לביקור שערך במקום ואת אשר ראה הלכה למעשה בשטח. משכך, העביר את התעודה לעקיבא הלמן ממכון התקנים, שהשיב לו חד משמעית שמדובר בתעודה מזויפת. הפנה לכתובים (ת/17) ולתעודה (ת/18).

העד הותיר על בית המשפט רושם אמין לחלוטין. עד ישר והגון הבקיא בעבודתו ומלאכתו, שלא היה מוכן לתת את ידו לאי התאמה בין התעודה שהוצגה לבין המצב בשטח הלכה למעשה.

בתאריך 26.5.19 העידו:

עד התביעה מס' 11, מר דוד שטרית - מפקד תחנת כיבוי אש בשדרות

עדותו משתרעת על עמ' 37-42. למעשה נחקר חקירה נגדית בלבד ע"י הסניגור. עדותו הייתה קצרה למדי. השיב לכל שאלות הסניגור חד וחלק בצורה אמינה ונאמנה.

עד תביעה מס' 12, מר עקיבא הלמן

עדותו משתרעת על פני עמודים 63-68. עבד במכון התקנים בשנים 2000-2018, בשורה של תפקידים בכירים. בתיק דנן, נתבקש לתת חוות דעת על תעודה שנחשדה כמזויפת בנוגע לאולמי "אולימפיה". העיד מדוע המדובר בתעודה מזויפת ומדוע תעודה מקורית לא יוצאת מן המכון בצורה שכזו.

הסניגור לא נח ולא שקט, עימת את העד בחקירתו הנגדית עם תעודות אחרות. העד השיב לכל שאלה בצורה מרשימה, אמינה ונאמנה. כך ציין שמכון התקנים עבד בפורמט מסוים כל השנים ובסביבות שנת 2014-2015, נכנס פורמט חדש של רשות הכבאות (עמ' 66, שורה 14 ואילך).

גם עד זה הותיר רושם אמין לחלוטין על בית המשפט

עד תביעה מס' 13, מר אסף כהן - מהנדס בניין בהכשרתו

עדותו משתרעת על פני עמ' 68-75. העד עובד כשכיר אצל יזמים שבונים מבנים. במקרה דנן, היה אחראי וניהל את פרויקט המרכז המסחרי "קרסו" ביבנה. למעשה פיקח על הקבלן. לדבריו, מדובר היה בקבלן בעייתי מאוד שזכה בעבודה לאחר שהגיש את ההצעה הזולה ביותר. העד לא אישר לשלם לקבלן הכספים עד שלא ימציא לו אישור ותעודה ממכון התקנים שמערכת הספרינקלרים תקינה בהתאם לתכנון. לבסוף, העביר אליו ניר יעקב תעודה מטעם הקבלן (ת/24). העד מעיד על עצמו שהיה מהנדס צעיר, לא התקשר למכון התקנים, אלא תייק את התעודה במחשב שלו

במשרד. לאחר שהקבלן פשט את הרגל - הוחלף.

העד נחקר חקירה נגדית קצרה על ידי הסניגור, בה עמד בכבוד והותיר רושם אמין על בית המשפט.

עד תביעה מס' 14, מר סמיון אודוליבסקי

עדותיו משתרעת על עמ' 75-81. עובד במחלקת הספרינקלרים במכון התקנים כבודק בכיר. משמש כבודק מערכות כיבוי אש אוטומטיות. העיד כיצד באחד הימים קיבל שיחה טלפונית מקצין כיבוי אש תחנת איילון, שהחל לשאול אותו לגבי פרויקט "המשביע" ברמלה לגבי הוצאה תעודה של מכון התקנים והחתומה על ידי העד.

העד ביקש מקצין הכיבוי לשלוח אליו את צילום התעודה שבה מדובר. לאחר בדיקה, מצא שהמדובר בתעודה שמתייחסת בכלל למסעדה בעפולה!.

לדבריו, התעודה הייתה מזויפת מכל בחינה: צורת הכתיבה לא הייתה שלו, החתימה לא שלו ולא הוא אשר כתב אותה.

השיב לשאלות הסניגור בחקירה נגדית אודות דרך עבודתו בחתימתו על תעודות.

גם עד זה הותיר רושם אמין לחלוטין על בית המשפט.

עד תביעה מס' 15, מר אילן שמואל שרונזון

עדותיו משתרעת על עמ' 81-106. עד זה עבד במכון התקנים ממחצית שנת 2011 עד תחילת שנת 2018 ומאז הוא עובד כעצמאי בתחום של תכנון מערכות כיבוי אש.

בנוגע לתיק זה, לדבריו זומן למשטרת תחנת באר שבע למסור עדות אודות שלושה פרויקטים שלגביהם הוצאו תעודות מזויפות. אין עוד חולק לגבי הודעותיו על נספחיהם (ת/25, ת/26, ת/27).

נחקר חקירה נגדית ארוכה למדי על ידי הסניגור המלומד. השיב תשובות ברורות לכל שאלה שנשאל בצורה אמינה לחלוטין. לא היסס להשיב למשל שאיננו זוכר (עמ' 94, שורה 23), דבר שהוסיף רק נופך של אמינות לעדותו.

עד כאן פרשת המאשימה, שבסיומה הכריזה המאשימה "אלו עדי".

פרשת ההגנה: נשמעה בתאריך 23.6.19.

הנאשם העיד ראשון במסגרת פרשת ההגנה.

עדותיו מטבע הדברים כנאשם בתיק זה הייתה ארוכה ביותר.

בעדותו הראשית (עמ' 40-78) דיבר בזכות השכלתו, עבודתו בכל אחד מהפרויקטים נשוא כתב האישום בתיק זה.

אשר כי הכיר את עמרו בן חמו והביא לו את טל וייס שיעבוד עמו על הפרויקט (עמ' 50, שורות 2-6). לדבריו, באחד הימים התקשר חבר שלו מהכבאות שיש בעיה עם תעודה. טען הנאשם בפני שאין לו קשר לדבר (עמ' 50, שורות 21-17).

כאשר נשאל אודות עדותו של טל וייס שהעיד שלקח מהנאשם התעודה המזויפת, השיב הנאשם כי איננו יודע איך טל וייס עשה זאת, שכן רוב הזמן נמצא בכלל מחוץ למשרדו (עמ' 50, שורות 29, 35). טען אודות העד טל וייס כי לא שילם לו את חובו עד היום, הגם שעשה לו תכניות. טען שנתן לטל וייס את התכניות שערך בקובץ פתוח והעביר אותן לאחר (עמ' 51, שורות 27-31) ולא שילם לו.

בהמשך עדותו אשר כי הוא הכין את התכניות. "מלא תכניות, גם מתזים, גם לאישור של כיבוי אש" עבור פרויקט "המשביע" וטל וייס היה הולך עם האישורים לאלון מילוא (עמ' 52, שורות 16-17). טען שאיננו יודע מי הוציא התעודות שם (עמ' 52, שורה 25).

באשר לפרויקט ביבנה, טען שפנה אליו אדם בשם רוני עמשלם והכין לו תכניות של ספרינקלרים ותכניות של מערך כיבוי האש. העיד שאותו רוני הוא קבלן משנה של טדי אביטן והאחרון שילם לו מקדמה על חשבון העבודה. מעבר לכך לא היה בקשר ולא מכיר את אותו טדי (עמ' 53, שורות 29-30) וכן עמ' 54, שורה 11). הכחיש מכל וכל ששלח לטדי משהו (עמ' 54, שורה 13).

טען שעדותו של טדי שקרית (עמ' 54, שורה 17). קיבל ממנו מקדמה, אך לא שלח לו התעודה (עמ' 54, שורה 26).

בהמשך, טען שאין לו קשר לתעודה גם את העד יעקובי מעולם לא פגש וגם את טדי אביטן לא זוכר (עמ' 56, שורות 18-19) (יאמר מיד - לא הבנתי כיצד הדברים מתיישבים אם טען בעדותו לפני כן שקיבל מטדי מקדמה, לנאשם הפתרונים - ח.נ.).

כאשר נשאל אודות פרויקט "המשביע" ברמלה, אשר שעשה תכניות כיבוי אש לבניין עבור טל וייס (עמ' 57, שורה 9).

טען שטל וייס הוא אשר זיף התעודה (עמ' 57, שורה 21). טען שאין לו כל קשר לעניין הזה ואף לא מכיר את שטאבור שאחראי על הבניין (עמ' 57, שורה 29).

כאשר נשאל אודות האישום שיוחס לו של זיוף התעודה, השיב שטל וייס חייב לו כסף ונעלם (עמ' 59, שורה 10).

בהמשך נשאל אודות שיחת הטלפון שנערכה בינו לבין טל וייס. על כך השיב הנאשם שאמר לנאשם שיגיד למשטרה שמי שהעביר התעודה היה אחד מהפועלים שלו ושאל למה רוצה להפיל האשמה עליו למה קושר אותו לעניין הזה (עמ' 60, שורה 10).

טען שרצה לעזור לו, אך מסתבר שאסור לעזור (עמ' 60, שורה 17).

בהמשך, התייחס לעניין המחשבים וציין שידע במפורש שאין כלום במחשבים כי הכל שמור אצלו ב"ענן" לקח מהשיטפונות בחורף. נתן להם את המחשב הישן (עמ' 61, שורות 25-31).

בשר לחקירתו, טען כי יצא מהחקירה בשעה 13:30 (עמ' 63, שורה 4).

טען שלמעשה רק הסביר לחוקר כיצד מזייפים (עמ' 63, שורות 22-26).

לדבריו ישנם דברים מעוותים ומסולפים (עמ' 65, שורות 17-18). טען בהקשר זה שהחקירה היתה ב"דיבור א" ונכתבה ב"דיבור ב", לא האמין שהחוקר יסלף את דבריו (עמ' 68, שורות 15, 17 ו 19).

לשאלת ביהמ"ש אם חתם על עדותו, השיב בחיוב (עמ' 69, שורה 9), אך טען שלא קרא לפני כן כי לא חשב שהחוקר יסלף את דבריו (עמ' 69, שורה 15).

לשאלות בית המשפט, השיב הנאשם, כי לא עשה כלום (עמ' 74, שורה 5). טען שהוא מומחה בתחום וככה לא מזייפים תעודה. טען שזו עבודה של חובבנים (עמ' 74, שורה 17).

טען שביקש עורך דין והחוקר אמר לו שלא צריך (עמ' 76, שורות 7-8).

שב וטען שרק הסביר לחוקר כיצד ניתן לזייף תעודה (עמ' 77, שורות 14-20).

בחקירתו הנגדית (עמ' 78-114) אישר כי יודע איך אישור של מכון תקנים נראה והוא עצמו "בנה" אישורים כדי שאנשים לא יוכלו לעשות קיצורי דרך (עמ' 81, שורות 3-5). טען שיודע לתחמן את המערכת, אבל אין לו לשם מה לעשות כן (עמ' 81, שורה 22).

אישר שיודע כיצד נראות החתימות של כולם ממכון התקנים (עמ' 82, שורה 6 ו 14).

כאשר נשאל אודות זיוף של החתימות שלו עצמו בעבר, השיב הנאשם שהוא הגיש תלונה במשטרה בגין זה והמשטרה לא עשתה כלום (עמ' 83, שורה 23).

כאשר עומת עם פלט תלונות שהגיש במשטרה (ת/29), שם אין זכר לתלונה בעניין זה, השיב שלא יודע מה השוטר עשה עם זה (עמ' 85, שורות 27-28).

בהמשך, טען שלא היה עליו כסף לחזור הביתה לאחר חקירתו (שכן החוקרים ביקשו שישאיר הארנק וטלפון הנייד בבית) והחוקר נתן לו כסף לנסיעה לביתו (עמ' 92, שורה 25).

אישר שלאחר החקירה, התקשר לטל וייס ושאל אותו למה הקליט אותו במשטרה (עמ' 94, שורות 23-24).

באשר להקלטה ציין שבשיחה, טל וייס בכה וטען שאשתו בחודש התשיעי להריונה ולמעשה רק נתן לו עצה (עמ' 95, שורה 21). טען שעשה טעות בהקשר זה (עמ' 96, שורות 25-26).

טען שכל מה שהחוקר כתב זה סילוף (עמ' 98, שורה 2-3).

כאשר נשאל כיצד מתיישבים הדברים עם פרטים אחרים שמסר בעדותו במשטרה ולא טען לגביהם שהם מסולפים, השיב, כי לגבי החלק של הזיוף - זה לא נכון (עמ' 101, שורה 2).

בהמשך, נשאל אודות עדותם של אחרים כגון עמרם וטל, טען שהם משקרים ואף זייפו את הסכם העבודה (עמ' 111,

שורה 18).

יאמר מיד חד וחלק הנאשם לא הותיר רושם אמין כלל ועיקר על בית המשפט לא בעדותו הראשית, לא כל שכן בחקירתו הנגדית. העמיד את עצמו בחזקת צדיק וישר שלא נפל רבב בהתנהגותו. טען טענות רבות כרימון כנגד האחרים.

עדותו התאפיינה בהשחרת עדים אחרים. הפך את היוצרות, כאילו היו אלה אחרים שזייפו התעודות בשמו. בשלב מסוים אף טען כאמור כי הגיש על כך תלונה במשטרה (דבר שלא היה ולא נברא).

כך גם לגבי האמור בהודעותיו (ת/11 ו ת/13) מהן הסתייג וטען שהחוקר כתב דברים שלא אמר, הגם שהסכים שבחלק מהמקרים כתב החוקר דברים לאשורם.

עד הגנה מס' 2, מר סעדיה לוי

עובד באינסטלציה וצנרת. בעבר היה עצמאי, כיום שכיר אצל הנאשם. מדבריו, מכיר הוא את הנאשם במשך שנים כמי שמכין תכניות והוא (העד) היה מבצע אותן עבורו.

כשנשאל בחקירתו הראשית, אם מכיר הוא את הנפשות הפועלות? השיב העד שהוא יודע שמישהו מנסה להפיל את הנאשם (עמ' 117, שורה 21). טען שהוא רואה את הדברים וכואב לו הלב.

טען, שטל וייס, רוצה לקבור את הנאשם ולהפיל את הנאשם מהעסקים שלו (עמ' 17, שורה 23). למרות שהנאשם נתן לאותו טל וייס עבודות ופרנסה.

טען העד שבמקום שאותו טל וייס יגמול לנאשם חסד, נהפוך הוא, מנסה להפילו.

כשנשאל למה ומדוע יעשה זאת טל וייס? החל לתאר העד, שאת אותו טל וייס ראה העד כ- 4-5 פעמים, עת הגיע למשרדו של הנאשם. נכנס למשרד, "נוגע כאן נוגע שם". לדברי העד, סיפר הדברים לנאשם בטלפון ושאלו למה נכנס אותו טל וייס ונוגע בדברים במשרד. לדברי העד, על כך השיב לו הנאשם שטל וייס עושה להם עבודה ושהוא צריך לקחת התוכניות.

כאשר אמר העד לנאשם שטל וייס מתעסק בכל מיני דברים, יושב גם על המחשב, השיב לו הנאשם בסדר, בסדר הוא עובד איתנו (עמ' 119, שורה 6). חזר וטען שאותו טל וייס מבקש להפיל את הנאשם, רוצה לקבור אותו (עמ' 119, שורה 10).

יאמר מיד, שלא ניתן היה להבין עד זה, מאין הוא שואב את דבריו וכל שעשה חזר ואמר שאותו טל וייס מחפש את הנאשם. חזר וטען שראה את הבנאדם הזה (הכוונה לטל וייס - ח.נ.) בא ונוגע בכל מיני מגירות (עמ' 121, שורה 9). אמר שאותו בנאדם הינו נוכל ורמאי (עמ' 121, שורה 19).

עדותו של העד (עמ' 115-121), היתה מבולבלת לחלוטין כבר בעדות ראשית וללא נופך של אמינות. דברים בעלמא וללא כל בסיס אמין.

בחקירתו הנגדית (עמ' 122-125) לא הוסיף דבר. ביקש להיות מליץ יושר לנאשם. טען שעל מה ירמה הנאשם, הוא לא ילד קטן (עמ' 123, שורה 5) שכואב לעד מה שעושים לנאשם (עמ' 123, שורה 9).

לא הכחיש שדיבר עם הנאשם קודם לעדותו והתפלא "מה, אסור לי לדבר איתו?" (עמ' 123, שורה 15). לדבריו, הנאשם אמר לו שיצטרך לבוא להעיד בתיק. הנאשם גם טען בפניו ש"סתם עשו לי את זה, האשימו אותי, מפילים אותי" (עמ' 123, שורה 26). הנאשם סיפר לו אודות מה שמאשימים אותו בתיק זה (עמ' 124, שורה 8).

מדובר בעד הגנה שעשה רושם עגום על בית המשפט, לא ממנו יבנה הנאשם בהגנתו.

עד כאן פרשת ההגנה.

סיכומי המאשימה

הסיכומים נשמעו בתאריך 13.01.2020 ומשתרעים על עמ' 42-52, המדברים בעד עצמם.

עמדה על "טענת הזוטא" שנדחתה על ידי בית המשפט.

עמדה על ה"דבר מה" הנוסף שעל המאשימה להוכיח לאור קבלת הודעות הנאשם.

לדבריה, אלו נמצאו בעדויות השוטרים, החוקרים בתיק. הפנתה בעניין זה גם לעדויות עדי התביעה שהעידו בתיק, שהעידו בין היתר גם על נסיבות קבלת התעודות, על החתימות המזויפות, כל אחד ואחד לפי הקשר ועדותו.

עמדה על פרשת ההגנה ועל עדותו של הנאשם ועד ההגנה ועל ניסיונו של הנאשם להטיל האחריות בגין תיק זה על העד טל וייס.

ביקשה להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

סיכומי ההגנה

אותו יום נשמעו גם סיכומי ההגנה (עמ' 52-85).

הסניגור ביקש לטעון לזיכויו של הנאשם וכנגד העדויות והראיות שהוגשו בתיק (בתום הדיון, ביקש הסניגור לאפשר לו להגיש אף סיכומים בכתב. אפשרתי לו לעשות כן ואלה הוגשו בתאריך 26.01.2020, בנוסף לסיכומים על פה).

עמד באריכות על כל נקודה שנויה במחלוקת ושיכולה לעורר ספק לשיטתו באשמת הנאשם. לטענתו, בתום שמיעת כל העדויות ולאור הראיות שנפרשו בפני בית המשפט, המדינה לא הוכיחה את עובדות כתב האישום במידה הדרושה בפלילים. עוד טען שהמאשימה לא הוכיחה כי הודעותיו של הנאשם במשטרה נמסרו על ידו מרצונו הטוב והחופשי.

טען שהחוקר דבורה לא חקר את העד טל וייס תחת אזהרה, כפי שעשה עם הנאשם. טען שהשיחה שהוקלטה, נעשתה אך במטרה להפליל הנאשם ולפטור העד מאחריות פלילית.

תהא אודות ת/5 אם היא התעודה המזויפת שנמסרה לעד בן חמו. טען שת/5 היא למעשה תעודה מצולמת ולא התעודה המקורית. נטען שלא בוצעה בדיקת טביעות אצבע על המסמך.

טען שלא נמצא דבר במחשבים שנתפסו במשרדיו של הנאשם.

טען שהעד שרנזון תודרך בטרם עדותו.

שב והקשה מדוע העד וייס נחקר בעדות פתוחה ולא תחת אזהרה. תמה מדוע לא נערך עימות בין הנאשם לעד טל וייס. עמד על הסתירות בגרסת העד אביטן בעניין קבלת התוכנית לבין חקירתו במשטרה (יאמר מיד, שבעניין זה לא הוגשה על ידי ב"כ הנאשם הודע במשטרה - ח.ב.).

טען שהעובדות שהובאו בכתב האישום לא הוכחו והמדינה לא הרימה את נטל הראיה בעניין זה.

שב וציין את הטענות ל"משפט הזוטא" וטען לפגמים שנעשו בחקירת הנאשם בעניין זה.

ביקש לזכות הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

דין והכרעה

למעשה, המחלוקת בתיק זה הינה עובדתית במהותה ועל בית המשפט לקבוע איזו מן הגרסאות שמסרו העדים, משקפת אל נכון את אשר ארע.

כידוע, סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות") קובע כי -

**"הערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם עניין של בית המשפט להחליט
בו על פי התנהגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט"**

הכרעה במקרה שכזה נגזרת ממידת האמון שייתן בית המשפט בכל אחת מהעדויות, לאחר שהתרשם במישורין מהעדים שהופיעו בפניו, מאופן מסירת עדותם, משפת גופם ומהתנהלותם על דוכן העדים. הם שמאפשרים לערכאה הדיונית לעמוד על "אותות האמת" המתגלות בעדויות (ע"פ 312/67 **מרדכי נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד כב (2) 63, 71; ע"פ 2470/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (25.10.2015) וע"פ 2331/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (13.10.2015)).

הודעות הנאשם (ת/11) (ת/13), קבילותן ומשקלן

הנאשם נחקר פעמיים, הודעה ראשונה נמסרה בתאריך 11.7.2016 שעה 12:25 (ת/11) והשנייה, בתאריך 13.7.2016 שעה 10:38 (ת/13).

הנאשם, טען הן במענה לכתב האישום והן בסיכומים שיש לפסול את ההודעות שמסר לחוקר וזאת על פי סעיף 12 לפקודת הראיות בעטיים של אמצעים פסולים.

טען הסניגור מחד, שהחוקר כתב דברים ולא נתן לנאשם לקרוא העדות בטרם החתימה. עוד נטען שהלחץ שהופעל עליו התבטא בכך שהחוקר אמר לו שהוא מתכוון להרוס לו את העסק ולשים אותו במאסר, נתן לו תחושה שכאילו כל העולם סגור סביבו ובכך ביקש ממנו להודות בדברים שלא היו. מנגד, ובאותה נשימה, ציין הסניגור במענה, שלמרות כל הלחצים, הנאשם לא הודה בשום שלב (עמ' 8, שורות 12-13).

בסיכומיו, טען הסניגור כי אין צורך להוכיח בכל תיק ולהראות מעשה זדון מצד איש מרות ביחס לתוכן הודעה במשטרה - כדי להוכיח כי הודאה - היא הודאת שווא. לטענתו, הנאשם לא הודה ולא זייף וכל שציין בפני החוקר "כיצד מבצעים זיופים" ו"איך ניתן לזייף תעודה".

בהמשך סיכומיו, שב וטען הסניגור שהנאשם היה מותש בחקירה לאחר "שעות רבות", קרי משעה 10:30 ועד השעה 14:45. עוד ציין הסניגור שהנאשם למעשה חתם על הודעותיו מתוך מטרה ללכת לביתו ובמיוחד לאחר שאיום כי יאסר למשך חמש שנים.

בהחלטתי עוד מיום 24.10.2018, דחיתי טענות אלו ל"משפט זוטא" מכל וכל (בעמ' 111, שורה 34 עד עמ' 113, שורה 19).

הסניגור בסיכומיו, חזר והעלה את טענותיו שוב, חרף החלטתי הנזכרת. אני משוכנע שלא החליט להגיש ערעור על החלטתי, אלא טענותיו נסובות לא לעניין קבילותן של ההודעות אלא לגבי משקלן. משכך אתייחס להלן למשקלן בלבד.

משכך ולמעלה מן הצורך, אציין, כי הלכה למעשה, הנאשם, הוא אשר יודע מכל אדם אחר, את נכונות ההאשמות המוטחות בו, אם נכונות הן אם לאו. משכך, מייחסת מערכת המשפט מהימנות לכאורית להודאה. כידוע, חזקה על אדם, שאין הוא מודה בהן, אלא אם כן ביצען, בפרט כשההודאה נמסרה מרצון חופשי (ד"נ 3081/91 קוזלי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.8.1991)).

כידוע, תנאי הקבילות של הודאה ב"הודעת חשוד", או הודיה כלשון החוק, נקבע בסעיף 12(א) לפקודת הראיות הזכור לכל. ברור, כי נטל ההוכחה להיותה של ההודאה חופשית ומרצון רובץ על התביעה הכללית והיא אשר נושאת בנטל של הבאת הראיות. מכאן, שגם עליה לפתוח בדיון כדי להוכיח את הקבילות של ההודאה. אם עולה בהקשר זה טענת התנגדות כלשהיא מצד הנאשם מקוים "משפט זוטא" (להסרת כל ספק, במקרה דנן, התקיים "משפט הזוטא", נשמעו העדים לעניין זה ובית המשפט קיבלת את הודעות החשוד ת/11 ות/13 כראיות קבילות בתיק).

בשל אותם מקרים שבהם הודו נחקרים בביצוע עבירות על לא עוול בכפם, נקבעו מבחנים לבחינת הודאת החשוד. כך למשל נקבעו ברע"פ 4142/04 מילשטיין נ' התובע הצבאי הראשי [פורסם בנבו] (14.12.2006), שני מבחנים: הראשון, הינו "מבחן פנימי", בו יש לבחון את ההודאה על סמך סימני האמת שבה והשני, הינו מבחן "חיצוני", הדורש

בתוספת ראייתית מסוג "דבר מה נוסף", להודאת הנאשם.

בע"פ 6296/13 **אמג'ד אדריס נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (22.3.2015), קבע בית המשפט העליון בפירוט רב את בחינת המבחנים הנזכרים דלעיל וכן עמד על משמעותו של ה"דבר מה הנוסף" הנדרש לאימות הודאה שמסר נאשם וקבע כי -

" לשם יישום המבחן הפנימי והחיצוני הוצעה ומופיעה בפסיקה בדיקה משולשת הבוחנת "מי אמר", "מה אמר" ו"דבר מה" (ראו: חוות דעתי בעניין וולקוב, לעיל; ע"פ 3140/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.11.2012); פסק דינו של השופט י' דנציגר בע"פ 8589/13 רמילאת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.1.2015)). ההיבט הראשון עוסק בזהותו של הנאשם שהודה. הוא שואל מיהו הנאשם. בין היתר נכון לבדוק האם הוא משתייך לאחת מהקבוצות אשר נשקף מהן סיכון מוגבר למסירת הודאת שווא, כפי שנדון בוועדת גולדברג. רשימה זו איננה סגורה, והיא אף לא ממצה את ההיבט הראשון. ההיבט השני בוחן את תוכן ההודאה, תוך כניסה בעובי הקורה של סיפור ההודאה ובחינת התמונה הכוללת, הן מבחינת פרטיה של ההודאה, והן מבחינת עיתוי מסירתה והקשרה. יש לשקול היטב מה אמר הנאשם. ההיבט השלישי עניינו המבחן החיצוני והידרשות לראייה חיצונית לנאשם. אלא שיודגש שאין מדובר רק בבדיקת קיומו של "דבר מה נוסף" בעוצמה מינימלית, אלא הקניית שיקול דעת לבית המשפט האם יש להרשיע את הנאשם או לא. במסגרת מבחן זה יש להרחיב את הראייה ולבדוק ראיות חיצוניות לעומת ההודאה, לחיוב ולשלילה. למשל, יש לבחון לא רק האם קיים "דבר מה נוסף", אלא האם קיים בנמצא "דבר מה חסר" או "דבר מה סותר". "דבר מה חסר", משמעותו האם ההודאה לוקה בחסר בנקודה חשובה. "דבר מה סותר", כלומר האם פרטי ההודאה סותרים את אשר התרחש בפועל בנקודה מהותית. הפניה החוצה מהודאת הנאשם נועדה לברר לא רק אם ניתן להרשיע את הנאשם, אלא האם ראוי ונכון לעשות זאת."

כב' השופט סולברג, הציע בע"פ 7532/12 **איטל נגד מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.12.2016), להוסיף מבחן רביעי, "בפני מי" -

" כאשר עצם מתן הודאת החוץ מוכחש על-ידי הנאשם, מתווסף לדעתי היבט רביעי לבחינה האמורה, אשר ניתן לכנותו 'בפני מי'. היבט זה עניינו מהימנותו של האדם שבפניו ניתנה ההודאה. מטבע הדברים, נודע להיבט זה משנה חשיבות כאשר האדם המעיד כי הנאשם התוודה בפניו אינו איש מרות, או כאשר אותו אדם הוא 'עד מעונין'"

הנאשם הינו אדם משכיל ואינו נמנה על אחת מקבוצות הסיכון המועדות להודאות שווא. לא הופעל עליו לחץ פסול ומה שאמר, מסר מרצונו הטוב והחופשי - דבר העונה על "מי אמר". ההודאות כוללות פרטים רבים החיוניים להוכחת

העבירה ופרטים מוכמנים - דבר העונה על "מה אמר". ההודעות נמסרו בפני חוקר משטרה שמהימנותו היתה ללא עוררין ואמינה עלי ביותר - דבר העונה על "בפני מי אמר".

יתרה מזאת, במסגרת הודעותיו הנזכרות, מסר החשוד דאז (הנאשם כיום) שורה ארוכה של פרטים מוכמנים, שלא היו יכולים להיות ידועים למי שלא היה מעורב בביצוע העבירות שבהן היה חשוד ועליהן נחקר וכיום עומד לדין בגין.

כפי שנקבע בעניין זה בע"פ 6244/12 עדנאן סבאענה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.11.2015) כי -

"פרטים מוכמנים עשויים להוסיף לביסוס הלכאורי של תשתית הראיות..."

וכעבור ימים לא רבים, בע"פ 7939/10 רומן זדורוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.12.15), על ידי כב' השופט דנציגר כי -

"יודגש, כי כלל הראיה המסבכת, העוסק ב'פרטים מוכמנים' שידעתם קושרת את הנאשם למעשה העבירה, הוא אמצעי ראיתי חשוב. הכלל רלוונטי במקרים בהם מוסר הנאשם פרטים ייחודיים אותם יכול לדעת אך ורק מבצעה של העבירה".

ומן הכלל אל הפרט -

למען הסדר הטוב, אקדים ואומר שכל הציטוטים שיובאו להלן הינן מהודעותיו של הנאשם, אלא אם כן צוין אחרת. נבחן את הדברים לאשורם אחד לאחד מתוך דברי הנאשם עצמו בהודעותיו כחשוד. ניתן ללמוד מתוכן בצורה ברורה וחד משמעית שמסר פרטים מוכמנים שיכולים כאמור להיות ידועים רק לו כי שעשה אותם, הזכיר בפרוטרוט את שיטת הזיוף, שיטת הביצוע המתוחכמת, את המניע למעשיו ואת "שרשת התעודות".

כך למשל לעניין המניע שהניעו לבצע את העבירות:

"לעניין החשדות נגדי, אני יודע במה מדובר... אותה חברה מתקינה נתקלה בבעיה של אישורים מול מעבדת מכון התקנים הישראלי ואני הייתי מקבל מהם טלפונים אינסופיים שבהם הם מבקשים שאני אפתור את הבעיה ויסדר להם אישורים מטעם מעבדת מכון התקנים.

אני הסברתי להם עשרות פעמים שזה לא אפשרי כי כל מקרה לגופו. הייתה בעיה שזוהתה על ידי מכון התקנים ולכן לא נתנו אישור ופה אני נכנס לתמונה ומה שעשיתי לקחתי תעודת בדיקה קיימת מקורית ואמתית של מכון התקנים והלבשתי אותה על החברה שפנתה אליי להראות כאילו יש להם אישור ממכון התקנים והעיקר שיעזבו אותי במנוחה". (ת/11, גיליון מס' 2, שורות 11-19) (ההדגשות שלי - ח.ג.).

כאשר נשאל אודות שיטת זיוף התעודות, עמד הנאשם בפרוטרוט ותאר אחד לאחד כיצד עשה הדבר:

"הייתי לוקח תעודת בדיקה מקורית של מכון התקנים, גוזר את הפרטים שבהם מופיע שמו של בית העסק ופרטים של בעל העסק- את החלק הזה הייתי משמיד ובמקומו מקליד בתוכנת word רגילה את כל הפרטים החדשים של החברה לרבות כתובת שלה, טלפונים, ומקום הבדיקה ואת פיסת הנייר אשר מכילה את הפרטים החדשים הייתי מצלם במכונת צילום רגילה שיש לי במשרד ואז היה יוצא תדפיס אישור שבו יש את הפרטים של בית העסק החדש כאילו הוא עבר בדיקה של מכון התקנים והנה לנו תעודת בדיקה מזויפת כאשר

החברה הרשומה בה מעולם לא עברה את הבדיקה של מכון התקנים ולא קיבלה אישור ממכון התקנים.
(ת/11, גיליון מס' 2, שורות 21-26) (ההדגשות שלי -ח.נ.).

לגרסתו זו של הנאשם, מצאתי תימוכין, בין היתר, גם בעדותו של עד התביעה טל וייס, שכאמור, נתתי בו אמון בלתי מסויג לאור התרשמותי הבלתי אמצעית ממנו שצין: "יש לו קובץ במחשב נייד שלו, יש לו קובץ פתוח של מכון תקנים, אני לא יודע אך קיבל אותו... קובץ וורד, במחשב הנייד שלו והוא כותב את זה מה שהוא רוצה" (עמ' 77, שורות 5-6). העד וייס, כפי שהעיד בעדותו בבית המשפט, לא רצה להאמין שהנאשם ביצע הזיוף וסבר בתום לב שיש לו מישהו אחר במכון התקנים שעשה זאת. אך משעה שהבחין במו עיניו, בנוכחותו, כיצד מזייף הנאשם במו ידיו, את התעודה של "טרם", או אז הבין שהנאשם הוא אשר זייף התעודות (עמ' 84, שורות 1-10).

כאשר נשאל הנאשם בחקירתו במשטרה, עת היה עדיין בגדר חשוד, איך בחר את מספרי ההזמנה אותם ציין בתעודות שזייף, לא התבלבל והשיב:

"פשוט נפלתי על חברה שכבר הייתה לי בדיקה שלה תקינה. בעיקרון שתבין גם את החלק הזה זייפתי ז"א החל מהכותרת של המסמך ועד סוף הפרטים של החברה הכל אני גזרתי- הקלדתי ב word והדבקתי על גבי התעודה החדשה וצילמתי." (ת/11, גיליון מס' 2, שורות 29-31) (ההדגשות שלי -ח.נ.).

זאת ועוד, לא הסתפק בכך, אלא המשיך והוסיף בהמשך חקירתו -

"אני הבחנתי כי הדף הראשון בחלק העליון שלו בכל תעודת בדיקה של מכון התקנים הוא היחיד ששונה מהיתר בפרטים שלו - ז"א כל יתר שלושת הדפים הבאים הם זהים בכל תעודת בדיקה וזה הדבר היחיד ששונה, ואז הבנתי שאני יכול לעשות את זה" (ת/11, גיליון מס' 2, שורות 35-33) (ההדגשות שלי -ח.נ.).

כשנחקר, מדוע לא פנה למכון התקנים להוצאת אישור כדת וכדין, השיב בצורה נחרצת, ברורה וחד משמעית "זה טעות שלי לא עשיתי את זה" (ת/11, גיליון מס' 3, שורה 46).

הכחיש מכל וכל שקיבל כסף תמורת האישור וכי מדובר היה ב"סוג של טובה שעשיתי" (ת/11, גיליון מס' 3, שורה 50) ובהמשך אמר "סתם טיפשות לגמרי" (ת/11, גיליון מס' 3, שורה 65) ולבסוף טען כי "המתקנים שגעו אותי בעניין הזה והאשימו אותי בכל מיני דברים אז ניסיתי לעזור" (ת/11, גיליון מס' 3, שורה 69) הכחיש שאיימו עליו או שסחטו אותו.

בהמשך, ציין שלא הבין שהמדובר בעבירה פלילית מסוג זיוף (ת/11, גיליון מס' 5, שורות 115-116). חשב על "תחמון של המערכת" (ת/11, גיליון מס' 5, שורה 123).

בהמשך, מסר הסיבה לביצוע העבירות בלשונו ככתבה וכלשונה: "היה אילוץ" (ת/11, גיליון מס' 5, שורה 138).

כשנשאל על איזה אילוץ הוא מדבר, השיב בצורה ברורה, מפורטת וחד משמעית באלו המילים: "היו מצבים בהם מערכות מתזים כבר הותקנו במבנים ואחרי הבדיקה של מכון התקנים היה צריך לרכוש חלק נוסף יקר בכדי לקבל את האישור שלהם. במקרים כאלה היו פונים בעלי החברות והמתקנים ומאשימים אותי שאני לא בסדר

וסיבכתי אותם וכדי לצאת מכל העניין הזה בצורה טובה, הוצאתי תעודות בדיקה של מכון התקנים כאילו הכל בסדר שיעזבו אותי במנוחה (ת/11, גיליון מס' 5, שורות 140-143) (ההדגשות שלי - ח.ג.).

כשנשאל, מדוע לא אמר לאותם מתקינים שחייבים לרכוש החלק היקר כדי לקבל את אישור מכון התקנים, השיב בצורה כנה -

אמרתי את זה מס' פעמים לבעלי המבנה אך זה לא עזר, וחלק מהם אף החזיק את הכסף שמגיע לי אצלם עד שאפתור את הבעיה הזו מול מכון התקנים ואז נאלצתי בלית ברירה להנפיק את האישור המזויף גם שיעזבו אותי וגם שישחררו את הכסף. הם היו משגעים אותי בלי סוף. (ת/11, גיליון מס' 5, שורות 146-148) (ההדגשות שלי - ח.ג.).

צא ולמד שהנאשם כחשוד, מסר בחקירתו המשטרתית דברי אמת לאמיתם, שרק הוא לבדו יכל לדעת אודותם. לא אולץ לאומרם, איש לא סילף את דבריו, שיבשם, הוסיף או גרע מהם, הם מופיעים בשלמות אחת רצופה, ברורה, נהירה וחד משמעית.

ניכר כי שיתף פעולה באופן מלא בחקירתו, לא שמר על זכות השתיקה והשיב לכל שאלה ושאלה בצורה מפורטת, קולחת, תוך ציון המניע, שיטת הביצוע. הודה בפה מלא שעשה זאת במקום לפנות למכון התקנים ולהוציא ממנו תעודה כדת וכדין, כפי שהיה עליו לעשות בדרך המלך, דרך הישר, דרך החוק. גם לשיטתו חיפש קיצורי דרך ותחמן את המערכת במעשיו הפליליים.

המשיך והתייחס באופן ספציפי לכל עבירה ועבירה בה נחקר כחשוד לגבי כל פרויקט ופרויקט (שלימים מצאו ביטויים במה שיוחס לו בכתב האישום, באישומים השונים ובעבירות השונות).

באשר **למרכז המסחרי קרסו** (המיוחס לו באישום הראשון) -

תאר ארוכות את הרקע לביצוע העבירה -

"פנה אליי בחור בשם רוני אמסלם או עם שלם בחור מב"ש מתקין של מתזים. אני חושב שזו הייתה העבודה הראשונה שלי איתו ולא הכרתי אותו לפני. רוני ביקש ממני להכין לו תוכניות של התקנת מתזים למרכז מסחרי ביבנה בניין קרסו. עשיתי את התוכניות והעברתי לו, אני לא זוכר כמה סגרתי איתו מבחינת מחיר". (ת/13, גיליון מס' 5, שורות 131-135) (ההדגשות שלי - ח.ג.).

תאר בפרוטרוט את דרך "שרשרת התעודה":

"התוכניות נמסרו לרוני אמסלם והועברו למזמין של רוני שהוא תדי אביטן קבלן צנרת וזה העביר את התוכניות לניר יעקב שהוא מנהל פרויקט של המבנה. רוני ותדי אביטן וגם ניר יעקב כולם התקשרו אליי וביקשו תוכניות ואישור מכון התקנים לתוכניות של המתזים עצמם. שלחתי את כל החומר למכון התקנים, אל מכון התקנים התקשרתי מס'

פעמים בכדי לבדוק אם התקבל אך לא נתקבל והבנתי שייקח להם מס' שבועות כדי להפיק אישור כזה (ת/13, גיליון מס' 5, שורות 135-139) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

הודה במפורש ש"החלטתי לזייף תעודה של מכון התקנים, לחנטרש נתונים בכדי לפתור את הבעיה" (ת/13, גיליון מס' 5, שורות 140-141) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

בהמשך גם ציין כי "תעודת הבדיקה החדשה שנוצרה שהיא מזויפת שלחתי בפקס למזמין תדי אביטן ורוני אמסלם" (ת/13, גיליון מס' 6, שורות 171-172).

לא הסתפק בכך, המשיך וציין את שיטת הביצוע בה נקט במו ידיו:

"גזרתי את הריבוע שבו הופיע שמי בחברת ג. אשכול חיים שהיא החברה שאני עובד בה והקלדתי ב-word את פרטי ההזמנה ואת הנתונים הממורקרים בצהוב שהם נתוני המזמין של העבודה. צילמתי את הכל יחד במכונת הצילום במשרדי (ת/13, גיליון מס' 6, שורות 169-171) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

אף הסביר במדויק המניע הספציפי למעשיו אלו בפרויקט זה "בשלב הזה הייתי נתון ללחץ מצד ניר יעקב וגם תדי אביטן כדי שאמציא את אישור מכון התקנים כי החברה בפשיטת רגל של תדי אביטן וניר יעקב מול הקבלן המזמין שפשט את הרגל. מדובר על פרויקט של מאות אלפי שקלים שהיה יורד לטמיון ואז החלטתי להגדיל ראש ולהציל את המצב וזייפתי את אישור מכון התקנים בכדי שכולם יבואו על סיפוקם - לא עמדתי בטלפונים הרבים שלהם" (ת/13, גיליון מס' 6, שורות 139-143) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

"אני הבנתי שאם הפרויקט ירד לטמיון אני לא אראה את הכסף שלי ואף אחד אחר לא יראה כסף ולכן היה לי חשוב לזייף מהר את תעודת הבדיקה של מכון התקנים בכדי לקבל כסף ומהר, רגע לפני הפשיטה" (ת/13, גיליון מס' 6, שורות 146-147) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

כאשר נשאל האם מישהו מהמעורבים - טדי אביטן, ניר יעקב, רוני אמסלם - ידעו כי המדובר במסמך מזויף ובתעודת בדיקה מזויפת? השיב בשלילה ברורה וחד משמעית "ממש לא, אף אחד לא ידע את זה" (ת/13, גיליון מס' 6, שורה 158).

אשר כי צילום תעודת הבדיקה של מכון התקנים, שהוצגה בפני ושסומנה - א.א. 20.10.2015 5 - מבנה הנקרא מרכז מסחרי קרסו יבנה - תעודת בדיקה מס' 9413221177 - היא התעודה שהוא זייף ובלשונו: "כן זה הזיוף עצמו" (ת/13, גיליון מס' 6, שורה 178).

"דבר מה" נוסף להודעותיו של הנאשם שמסרן בחקירתו המשטרית כחשוד, מצאתי בעדויותיהם של עדי התביעה 4, 7, 9, 13 ו 15, שכזכור, ציינתי כי נתתי בהם אמון מלא.

באשר לאולמי אולימפיה (המיוחס לו באישום השני), תאר הנאשם במדויק והודה בפה מלא בביצוע העבירה, לאחר שתאר ארוכות את הרקע לביצועה -

" אחרי כמה שנים פנה אליי שוב עמרם וביקש שאשיג לו מתקין מתזים כי רישיון העסק פג והוא היה צריך לחדשו, אז נדרש להתקין מתזים מטעם הכבאות של אשקלון. עמרם פנה אלי סידרתי לו קבלן שנקרא ריקוטל שזה טל וייס שהוא מתקין מתזים, טל התקין לו לעמרם בפועל את המתזים לפי התכנית ואז הגיעו מכון התקנים לאולם עצמו בכדי לבדוק את ההתקנה וביקשו להוסיף מערכת מתזים נוספת בפירים של המעליות" (ת/11, גיליון מס' 6, שורות 157-161) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

עמד על הסיבה שהובילה אותו לבצע העבירה נשוא אישום זה -

"... ואז החל ויכוח אינסופי ועמרם לחץ אותי וגם טל לחץ אותי- טל ועמרם ביקשו שאני אפתור את הבעיה בין היתר בכדי שגם אקבל את הכסף שמגיע לי בגין התכניות והביקורות שעשיתי ולכן מצאתי עצמי נדחק לפינה ובלית ברירה חניטרשתי את המסמך הזה, זייפתי את תעודת הבדיקה של מכון התקנים והעברתי אותה אל טל וייס ביד. טל העביר את זה לעמרם שהעביר את זה לכבאות..." (ת/11, גיליון מס' 6, שורות 163-167) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

בהמשך, משהוצגה בפני הנאשם (שהיה אז רק בגדר חשוד - ח.נ.) תעודת בדיקה של מכון התקנים מס' 9413231377 המסומנת א.א. 4 של אולמי אולימפיה שדרות והתבקשה התייחסותו, הודה במפורש ואמר "כן אני מזהה את התעודה, זו תעודה שזייפתי לטל וייס שהעביר לעמרם" (ת/11, גיליון מס' 6, שורה 171).

אף ציין שלמרות הכל, וגם לאחר שזייף את התעודה והעביר אותה לטל ולעמרם - לא קיבל את כספו כפי שדרש על עבודתו (ת/11, גיליון מס' 6, שורה 173).

הודה במפורש שמסר התעודה המזויפת לטל וייס (ת/11, גיליון מס' 7, שורה 193).

בהתייחסו כחשוד בעבירה של שיבוש חקירה -

הודה בפה מלא כי אמר לטל, הגם שידע שהוא בחקירה במשטרה, שיגיד לחוקר שאיזה ערבי שעובד אצלו הביא לו את התעודה (ת/11, גיליון מס' 7, שורות 198-199 וכן שורה 208).

משנשאל אם אכן כך פני הדברים, שערבי הביא לטל את התעודה, השיב, "ברור שלא - אני עשיתי את זיוף התעודה הזאת" (ת/11, גיליון מס' 7, שורה 210). בהמשך חזר על הדברים, באומרו "אני הבאתי לו את התעודה ביד אצלי בבית נתתי לו אותה" (ת/11, גיליון מס' 7, שורה 216) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

כאשר נשאל אודות המניע לביצוע העבירה של שיבוש חקירה, הודה במפורש במילותיו הברורות והחד משמעיות, שעשה הדברים כדי "להציל את העור שלו וגם את שלי" (ת/11, גיליון מס' 7, שורה 212).

בהמשך ציין שעשה זאת "כדי להציל אותו ואותי מהמשטרה" (ת/11, גיליון מס' 7, שורה 218) "לנסות להציל את המצב" (ת/11, גיליון מס' 7, שורה 222).

"דבר מה" נוסף מצאתי לגרסתו זו גם בעדויותיהם של עדי התביעה: 6, 8, 12 ו 15, שכבר קבעתי לגביהם דבר אמינותם המלאה בעיני.

באשר לפרויקט "המשביע - תעשיות מזון לתעופה" (נשוא האישום השלישי) - הנאשם, שאז היה בגדר חשוד, בחקירתו, הודה בפה מלא, בביצוע העבירה, לאחר שתאר ארוכות את הרקע לביצוע העבירה -

"טל וייס שהוא הקבלן במבצע במבנה הזה פנה אלי ורצה שאכין לו תכנית לבטיחות אש. עשיתי לו תכנית לכבאות, אני לא זוכר אם עשיתי לו גם תכנית להתקנת מתזים, אבל זה יכול להיות. טל וייס כקבלן מבצע לא יכול היה להוציא אישור מעבדה הכוונה מכון התקנים כי הייתה בעיה של משאבה לא היו לה אישורים סופיים. טל הוא זה שהתקין בפועל את המתזים ואת הכבאות במבנה הזה ורצה לקבל אישור ממכון התקנים וזה כדי שיקבל את כספו על העבודה מהחברה המזמינה" (ת/13, גיליון מס' 2, שורות 5-11) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

חשף וגילה את המניע לפשר מעשיו הפליליים ושיטת הביצוע החוזרת ונשנית על עצמה, שהוא כבר בקיא בה על בוריה ועושה בה שימוש שלא כדין, בניגוד לחוק, שוב ושוב: "הוא לחץ אותי, שיגע אותי בטלפונים ואז מה שעשיתי כדי להפטר מהעניין בדיוק כמו בפעם הקודמת" (ת/13, גיליון מס' 2, שורה 11-12) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

עוד הוסיף וגילה כי "עמדתי במצב לא נעים מול טל וייס" (ת/13, גיליון מס' 2, 20) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

הוסיף ופירש, כי "לגבי מבנה המשביע אם הייתי פונה למכון התקנים כנדרש לפי הפרוצדורה אזי, הייתי מקבל אישור ותעודת בדיקה מאושרת רק כעבור שלושה חודשים לכל הפחות וזה היה עולה למזמין לפי גודל השטח. במקרה הזה סדר גודל של כ-3,000 ₪" (ת/13, גיליון מס' 3, שורות 51-53) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

הודה שעשה הדברים "כדי שישלם לי העבודות שהכנתי לו - אני צריך כספים" (ת/13, גיליון מס' 2, שורות 5-11) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

כשנשאל מדוע טל וייס צריך אותו, השיב "בגלל מרווח ההמתנה של החודשים הארוכים עד קבלת תעודת הבדיקה ממכון התקנים" (ת/13, גיליון מס' 4, שורה 87) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

חזר ותאר במדויק אחד לאחד את שיטת ביצוע הזיוף בה נקט:

"כמו פעם קודמת אני גזרתי אישור אמתי וישן של מכון התקנים - גזרתי את החלק של פרטי המזמין - את החלק הזה זרקתי ובמקומו הקלדתי בתוכנת word את פרטי המזמין במקרה הנ"ל חברת המשביע תעשיות מזון לתעופה, את כלל הפרטים של מבנה המשביע כולל טלפונים וכתובת קיבלתי מטל וייס בעצמו. את הכל

צילמתי יחד כאשר אני מחבר את החלק החדש שהכנתי עם תעודה ישנה ואז כשמצלמים את הכל יוצא אישור חדש כאילו אישור חדש ממכון התקנים". (ת/13, גיליון מס' 2, שורות 12-16) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

לשאלת החוקר, מהיכן השיג את התעודה המקורית שממנה זייף ויצר תעודה מזויפת של מכון התקנים? השיבוגילה פרט מוכמן נוסף שידוע היה רק לו "מגיעים אליי באימייל מאות תעודות בדיקה של מכון התקנים, אני עובד איתם ובחרתי אחד אקראי ועל בסיסו יצרתי את התעודה המזויפת" כאשר בעצם שיניתי את פרטי המזמין" (ת/13, גיליון מס' 2, שורות 29-30) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

לא זאת אף זאת, הוסיף פרטים נוספים מפורטים, נקודתיים ופרטניים בעניין זה: "אני תקתקתי מספרים - אני רוצה להסביר כאשר הייתי גוזר את פרטיו של המזמין בכדי לזייף הייתי גוזר גם את החלק העליון של מספרי התעודות/ ההזמנות/ ההסכמים - את מספרי ההסכם וההזמנות קדחתי מראשי בעוד שאת מספר תעודת הבדיקה אני התאמת באופן מוחלט וזהה למס' התעודה הקיים בצד ימין עליון ראשון של תעודת מכון התקנים" (ת/13, גיליון מס' 3) (שורות 44-47) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

כאשר נשאל כמה זמן לקח לו להכין את תעודת הבדיקה המזויפת של מכון התקנים עבור מבנה המשביע, השיב תוך נקיבת זמן שבידיעתו בלבד "בערך בין חצי שעה לשעה" (ת/13, גיליון מס' 3, שורה 65).

כשהוצגה בפניו התעודה המסומנת א.א. 20/10/2015-1 של מבנה "המשביע", תעודת בדיקה מס': 9513231184, ונשאל האם מזהה את התעודה הזו, השיב בצורה נחרצת ברורה וחד משמעית, לא רק שמזהה אותה, אלא גם הוסיף איה זייפה: "כן אני מזהה אותה וזו תעודה מזויפת שאני עשיתי לטל וייס בעצמי. אני זייפתי את התעודה במשרד שלי" (ת/13, גיליון מס' 2, שורה 23) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

הודה בפה מלא כי עקיבא הלמן, ראש ענף מעבדה של מכון התקנים ואילן שורנזון האדריכל, מעולם לא חתמו על התעודה ובלשונו של הנאשם "עקיבא לא ביקר במקום ולא בדק. החתימה שהייתה מוטבעת מהתעודה המקורית הועברה בצילום לתעודה המזויפת החדשה" (ת/13, גיליון מס' 2, שורות 34-35) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

הוסיף וציין כי את התעודה המזויפת שזייף במשרדו הוא מסר לטל וייס והמשך השרשרת שלה היה "טל וייס העביר אותה למזמין עזריאל טאובר וזה העבירה לכבאות" (ת/13, גיליון מס' 2, שורה 25) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

"דבר מה" נוסף להודאתו המפורשת של הנאשם מצאתי בעדויותיהם של עדי התביעה 6, 10 ו 15, שאמינותם צוינה בעיני כמפורט דלעיל.

לגבי הפרויקט של "א.ל.ד תעשיות" (הנזכר באישום השלישי)

אישר את זיהויו את תעודת הבדיקה של מכון התקנים שסומנה א.א. 22/10/2015-1 של מבנה הנקרא א.ל.ד תעשיות

מתקדמות בע"מ - תעודה בדיקה מס' 9513254736 (ת/13, גיליון מס' 4, שורה 95).

כמו התעודה המזויפת הקודמת, גם כאן זייף באותה שיטת זיוף: **"גם במקרה הזה גזרתי את פרטי המזמין- הכנתי בתוכנת word את פרטי המזמין החדשים ואת הכל צילמתי ויצא דף חדש ממכונת הצילום במשרד שלי כאילו מדובר בתעודת בדיקה מאושרת ממכון התקנים הישראלי"** (ת/13, גיליון מס' 4, שורות 95-97) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

כשנשאל מהיכן מצא את התעודה המקורית שעל בסיסה יצר את התעודה המזויפת, השיב "יש לי מלא תעודות כאלו רק הייתי צריך לבחור וזהו" (ת/13, גיליון מס' 4, שורה 113).

"אני נתתי סתם מספרים שבחרתי רנדומלי אין באמת תעודה כזו במכון התקנים ולא אמורה להיות זה הזיוף" (ת/13, גיליון מס' 5, שורה 122).

כשנשאל איך חשב על דרך זיוף זו, השיב **"פעם הייתי ראש תחום מעבדות גילוי וכיבוי אש בחברת איזוטסט , מעבדה אחרת שמוכרת על ידי המדינה- אני הייתי המקביל של עקיבא הלמן ממכון התקנים רק שאני הייתי במעבדה אחרת פרטית איזוטסט אני מכיר את הכל ואת כל המטרייה כמו כף היד שלי , זה תחום התמחות חזק שלי ולכן היה לי קל לחשוב על זיוף כזה זה זרם לי בראש בקלות"** (ת/13, גיליון מס' 5, שורות 125-128) (ההדגשות שלי - ח.נ.).

"דבר מה" נוסף מצאתי בעדותו של עד התביעה 6, שכאמור אמין היה בעיני לחלוטין.

למעלה מן הצורך, הסניגור, בסיכומיו, טען ארוכות אודות שיחת הטלפון שערך החוקר בין הנאשם לבין העד טל וייס וטען לפגם בחקירה זו.

אין בידי לקבל טענה זו. כבר נפסק לא אחת, כי נקיטת תחבולות עשויה להיות אמצעי הכרחי לשם ניהול חקירה אפקטיבית, כפי שנקבע בע"פ 2831/95 אלבה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 221, 283 (1996) [בעניין זה.

"הנה כי כן, חוקרי המשטרה רשאים, ולעתים אף חייבים, להשתמש בתחבולות; אך על האמצעים שהם נוקטים להיות סבירים. מה גדרה של סבירות זו? דומה שאת גבול ההיתר תוחמים שני סייגים עיקריים: האחד, שאין להשתמש בתחבולה המפרה את זכות החשוד להימנע מהפללה עצמית; והשני, שאין לנקוט אמצעי חקירה שהשימוש בהם פוגע בשורת עשיית הצדק. את גבולותיהם של סייגים אלה יש להציב תוך התחשבות בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנתון".

ברור, כי בסופו של יום, על בית המשפט להכריע אם היה באותו אמצעי או תחבולה כדי להפר את זכויותיו של החשוד.

התשובה לכך במקרה שבפני שהיא שלילית לחלוטין. אני סבור כי השימוש בתחבולה שבה נקט החוקר כלפי הנאשם במקרה דנן, נעשתה כדת וכדין ללא פגם לאור האמון המלא שנתתי לעדות החוקר ולעדויות של טל וייס לאשר ארע סמוך, לפני ואחרי השיחה.

במקרה דנן, כפי שעולה מתיעוד החקירה, החוקר אפילו הפגין כלפי הנאשם (החשוד אז) אהדה והבנה והחקירה התנהלה באווירה רגועה ונעימה כפי שהנאשם (החשוד אז) ציין בהודעתו במשטרה. יתרה מזאת, הנאשם בעצמו אישר כי החוקר, ברוב הגינותו, נתן לו 50 ₪ כדי שיוכל לחזור לביתו בתחבורה ציבורית משלא נותר בכיסו כסף.

סיכום של דברים

משקיבלתי את ההודעות החשוד (ת/11 ות/13) שמסר הנאשם בחקירתו המשטרתית כקבילות והענקתי לכל אחת מהן את מלוא המשקל הראוי, מצאתי גם התוספת הראייתית הנדרשת להודאה היא "דבר מה נוסף". כידוע, וכך נקבע בפסיקה בעניין זה שניתן להסתפק בכל סוג של ראיה, ישירה ונסיבתית כאחת, שיש בה כדי לאשר את תוכן ההודאה (ע"פ 6977/03 סארה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (20.7.2009)). עוד נקבע, שכל שבית המשפט נותן משקל רב יותר להודאה - כך יידרש "דבר מה" בעל משקל קטן יותר וכן להפך. אף כאן, אני קובע בצורה חד משמעית, כי הוצגה בפני תשתית ראייתית מספקת לחיזוקה של ההודאה, ובכלל זה ניתן למנות את עדויותיהם של עדי התביעה, עליהם עמדתי דלעיל, שהעידו בפני בית המשפט ונתתי בכל אחד מהם אמון מלא.

באשר לטענת הסניגור כי לא נמצא דבר בחיפוש במחשבי הנאשם, הרי גם הנאשם עצמו בחקירתו במשטרה טען זאת ואמר שהכל נמצא ב"ענן" ולמעשה נתן לחוקר מחשב ישן שאין בו דבר. חיזוק לדבר נמצא גם בעדות עד התביעה טל וייס, שציין כי גם הוא כאיש מחשבים שומר הדברים ב"ענן" ולא במחשב פיזית - מכאן, לא תצמח הישועה לנאשם.

באשר לטענת האפליה בין החשודים, הנאשם וטל וייס, אין בידי לקבלה. כפי שכבר צוין דלעיל נתתי אמון מלא בכל עדי התביעה, לרבות החוקר שהעיד בעניין זה ובטל וייס ואין לי ספק שמיד שהבין החוקר שטל וייס איננו צריך להיות חשוד בתיק ורק נפל קרבן למעשיו הפליליים של הנאשם - עשה בו שימוש חוקי כדת וכדין ללא פגם ביצירת הקשר עם הנאשם, בניהול השיחה עמו, שהוקלטה ושמפלילה הנאשם עד ראש ומצביעה על חפותו של טל וייס בהקשר זה. משכך, טענת האפליה נדחית.

באשר לזכות ההיוועצות עם עורך הדין, אינני מקבל טענת ההגנה שהנאשם קופח בה או שזו לא ניתנה לו. לא רק שהנאשם עצמו חתם בפתח הודעותיו (כעולה מת/11 ות/13), כי מודע לזכות ההיוועצות עם עורך דין וסרב לה, באומרו "בינתיים אין צורך" (ת/11, גיליון מס' 2, שורה 4). נמצאנו למדים, שהנאשם גם חתם בטרם חקירתו על טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה (כעולה מת/10 ות/12).

בסיכומי, טען הסניגור שהנאשם היה מותש בחקירה לאחר "שעות רבות", קרי משעה 10:30 ועד השעה 14:45. הנאשם עצמו העיד כי הלך לביתו עוד קודם לכן, בסביבות השעה 13:20. יאמר מיד שכשהמדובר בפרק זמן של חקירה של שעות בודדות, האם זמן זה יכול שיחשב כ"שעות רבות" - לסניגור הפתרונים.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ניתנה והודעה היום ב' אדר תש"פ,
27/02/2020 במעמד הנוכחים.
חיים נחמיאס, שופט בכיר

הוקלד על ידי רחל מושיאשוילי